

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 49/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 10.11.2010. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **оптужени Репановић Радојко, са**
- **браниоцима адвокатима Игор Исаиловић,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте колега?

- **бранилац адв. Градимир Налић.**

Пуномоћник оштећених није присутна Наташа Кандић, позив уредно примила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту сведок Вељковић Велибор? Јесте.

- **Присутан је и сведок Вељковић Велибор.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да одржимо главни претрес?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес ЈЕ ЈАВАН.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате да је пресуда у односу на опт. Репановић Радојка укинута, претрес почињемо испочетка. Изволите опт. Репановић Радојко. Ево само моменат да узмемо личне податке.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНОГ РЕПАНОВИЋ РАДОЈКА

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Репановићу. Реците само молим Вас да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Има измене у адреси становања моје породице, а то је улица Жикице Сталевића број 46/2, Крушевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете сести.

Оптужени РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО, са личним подацима као у списима, осим измене у адреси становања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видите да је и промењен састав већа. Ја бих само рекла да сам ја председник већа – судија Винка Бераха-Никићевић, чланови већа – судија Снежана Николић-Гаротић и Растко Поповић.

Да ли има примедби на састав већа? Не чујем.

Нема примедби на састав већа.

Заменик тужиоца за ратне злочине, изјави да је прецизирана оптужница у односу на оптуженог Репановић Радојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Прилагођена правоснажној пресуди. Значи, у предмету овог суда К-По₂-49/2010, обзиром да је према осталим оптуженима донета правоснажна пресуда у односу на опт. Репановић Радојка, вршим измену и прецизирање оптужнице, тако да му се сада ставља на терет следеће:

Да је:

Дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, АП Косово и Метохија, у својству командира ОУП-а Сува Река, за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне формације Ослободилачка војска Косова, ОВК, УЧК, са друге стране, те истовремено између оружаних снага СРЈ и коалиције НАТО пакта, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1а и д, IV конвенције о

заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, чл. 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола 1 о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те чл. 4 и чл. 13 Допунског протокола 2 о заштити немеђународних сукоба, користити ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549 моторизоване бригаде војске СРЈ у реону Села Рештане, Студенчане, против припадника ОВК наредио групи од 20-ак припадника активног и резервног састава ОУП-а Сува Река у којој су се налазили осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав и сада покојни Тановић Радован и друга НН лица, да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред рештанског пута Беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио другу групу припадника ОУП-а Сува Река који је издао наредбу да лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места, па су поступајући по тој наредби осуђени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад, заједно са сада пок. Тановић Радованом и НН лицима припадницима полиције:

А) Опколили две куће породице Бериша, кућу Веселе Бериша и кућу Фајка Берише, те осуђени Петковић Мирослав и два НН лица припадника полиције насилно ушли у део куће Фајка Берише који је припадао Фатону Бериши, вршили претрес а потом и запалили док су осуђени Чукарић Слађан, пок. Тановић Радован и друга НН лица припадници полиције из куће Веселе Берише извесли укућане као и чланове породице Неџада и Фатона који су у кућу Веселе Берише прешли 25.03.1999. године, раздвојили мушкарце од жена и деце те опколили тако раздвојене групе.

Б) Док су за то време осуђени Чукарић Слађан заједно са сада пок. Тановић Радованом и другим НН лицима код куће Фарика Берише лишили живота Бериша Фатона, Бериша Фатиму рафалном палбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својег аутоматског оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујера у дворишту између куће Весела и Фаика Берише.

В) Када су преживели чланови породице Берише жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру из својих аутоматских пушака осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав, сада пок. Тановић Радован и још три НН лица пуцали у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, његова супругу Лирија која је била у осмом месецу трудноће вукли ка Занатском центру која је услед задобијених повреда преминула, али Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних

који су убијени код куће Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Неџеда, Ељшанија и Абдулаха који је претходно убијен истог дана пренели до куће Фајка Берише која је већ горела поред којих су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Берише изгорела након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Весела Берише, те су обе куће у овом насталу пожару изгореле.

Г) Осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, након што је са сада пок. Тановић Радован, бацио две ручне бомбе које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле а потом је осуђени Чукарић Слађан, Бериша Јашара кога је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоварени посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако лишили живота укупно 48 лица и то:

а) Бериша Јашара,

б) 47 лица чланова породице Бериша и то:

- из породице Бериша Шабана Весела: Весел стар 61 годину, његова мајка Хатице стара 100 година, његова супруга Софија стара 58 година, кћи Фатмира стара 22 године, син Хајдин стар 37 година и снаја Михрије стара 26 година, син Бесим стар 26 година и снаја Мевлуде стара 26 година, унуци Генци стар 4 године и Гранит стар 2 године,

- из породице Бериша Рамадана Весела: супруга Хава стара 63 године, син Седат стар 45 година и унуци Дафина стара 15 година, Дрилон стар 13 година, син Бујар стар 40 година и снаја Флорија стара 38 година и унуци Влорјан стар 17 година, Едон стар 12 година, Доронтина стара 4 године и син Неџмедин стар 37 година, снаја Лирија стара 24 године (у осмом месецу трудноће),

- из породице Бериша Рамадана Фаика: унуци Мајлинда стара 15 година, Херолинда стара 13 година, Алтин стар 11 година и Редон стар 1 годину и снаја Фатиме стара 48 година, супруга Исмета Берише, унук Фатон стар стар 27 година и његова супруга Себахате стара 25 година и њихова деца Исмет стар 2 године и Ерон стар 9 месеци као и ФАтонова сестра Шерине Бериша стара 17 година.

- из породице Бериша Сахити: супруга Ханумшахе стара 75 година, син Мусли стар 59 година и снаја Нефије стара 54 године и њихова деца – кћери Зимрете стара 30 година и Виолета стара 22 године, Африм стар 24 године, син Авди стар 46 година и снаја Фатима стара 43 године и њихов малолетни син Куштрим стар 11 година, син Хамди стар 54 године и супруга

Зелије стара 43 године и њихове кћери Арта стара 18 година, Зана стара 13 година, Мерита стара 10 година и Ханумшаје стара 9 година, те син Мират стар 7 година.

Док су Бериша Шурета, Бериша Вјолце и Бериша Грамос који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона, који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то: Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова, Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен малолетни син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена, након чега су НН лица посмртне остатке у два наврата камион превезли у правцу Призрена да би потом били сахрањени у масовну гробницу на војном стрелишту код села Љубижде и и Коруше, да би априла месеца 1999. године, у ноћним часовима, за сада НН лица, припадници полиције као и Ђогај Али, али и други радници Комуналног предузећа «Хигијена» у масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ у Батајници, а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Фатиме, Бериша Фатона, радници цивилне заштите и Комуналног предузећа Сува Река, заједно са телом Бериша Нецада кога је истог дана убио осуђени Нишавић Милорад, сахранили на гробљу у Сувој Реци,

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗЈ заједно са правоснажно осуђеним Чукарић Слађаном и Петковић Мирославом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Хоћте ли ми само датим молим Вас.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је заменик тужиоца за ратне злочине прочитао измењену и прецизирану оптужницу Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр. 5/05 од 09.11.2010. године и прецизирана и измењена оптужница Тужилаштва за ратне злочине уручује се и браниоцима оптуженог и оптуженом Репановић Радојку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели овако измењену и прецизирану оптужницу или Вам треба неко време да направимо паузу да погледате? Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, да ли може једно објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте видели у оптужници нема осуђеног припадника Државне безбедности јер он није био под ингеренцијом окривљеног Репановића. Ето само то је разлика у односу на правноснажну пресуду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево изволите да ли хоћете да наставимо или да направимо 10-ак минута паузу? Укључите само микрофон молим Вас.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја верујем колеги Виторовићу ако је једина разлика само у овоме, све остале формулације су остале исте, мени се чини да јесу, да текстуално сад не поредимо, онда ја мислим, ја бих саветовао да се настави с поступком, да се изјасни о оптужници и наш брањеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша оптужени Репановић Радојко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите оптужени станите за овај пулт. Пре него што кренемо, ја бих Вас само питала ко је сада Ваш бранилац? Ви имате браниоца по службеној дужности то је адв. Игор Исаиловић, а колега Налић је ангажовани?

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: По заменичком пуномоћју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви само по заменичком фигурирате? Добро. Оптужени Репановићу, да ли сте разумели овако прецизирану и измењену оптужницу?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесам госпођо председнице већа разумео сам прецизирану и измењену оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците молим Вас да ли признајете, по закону морам да Вам поставим то питање, да ли признајете да сте извршили кривично дело за које сте оптужени?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не. Ја ћу рећи пар речи сад ако ми дозволите. Као прво госпођо председнице већа, господо судије, господине тужиоце, мени је драго што сам поново овде пред вама, захвалио бих се већу Апелационог суда које је уважило моју жалбу и жалбу мојих браниоца и моје супруге, укинуло пресуду и вратило предмет на поновно суђење овде пред вама.

Ја сам се овде, као што и знате, два пута изјашњавао 2006. године на оптужницу, затим 2009. године на измењену оптужницу и ево сада изјаснићу се на ову данашњу измењену и прецизирану оптужницу. Значи, и тада сам рекао а и сада негирам све наводе оптужнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо, значи не признајете да сте извршили кривично дело?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, не признајем да сам извршио.

Оптужени Репановић Радојко изјави да не признаје да је извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, пре него што кренете Ваша следећа права су, Ви то знате, већ сте били упозорени, да нисте дужни да одговарате на постављена питања, да можете да се браните на начин на који Ви сматрате да то најбоље Вама одговара, значи можете се бранити и ћутањем, нисте дужни да одговарате на питања. Да ли ћете данас изнети Вашу одбрану?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Изнећу кратко своју одбрану.

Оптужени Репановић Радојко изјави да ће данас изнети своју одбрану.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи, као што сам рекао 2006. и 2009. године, ја сам се изјашњавао на оптужницу и измењену оптужницу, а и данас видим да је оптужница измењена, па поново негирам наводе оптужнице у којој се наводи да сам ја наводно одредио групу припадника активног и резервног састава полиције, њих 10-ак, да дана 26. марта 1999. године изврше кривично дело убијање албанских цивила а након тога да изврше склањање лешева са лица места.

Значи, остајем и сада као и раније при својим исказима и првој својој одбрани коју сам дао значи 2006. и 2009. године. Можда ти моји искази нису били довољно прецизни у погледу датума времена, имена где сам, када и кога од припадника полиције упутио на одређене послове и задатке, односно кад је извршен увиђај лица места и слично томе, али сам почетак бомбардовања, почетак рата за мене, а мислим и за друге то је било нешто страшно, искрено да вам кажем ја сам се тад доста уплашио не само за свој живот него и за животе своје породице, својих пријатеља, својих колега са којима сам радио и чији сам био старешина, за грађане где сам живео и радио, тако да ово што ми се ставља на терет ја по први пут и тада сам рекао и сада кажем то чујем овде и тиме сам изненађен. Сигуран сам, а и тада сам говорио да никада

никоме нисам издао било какву наредбу да се врши убијање албанских цивила а након тога да се склањају лешеви или било које друго кривично дело да извршавају по мом наређењу.

Једино што је тачно од свега тога, а то је и овде утврђено да ја јесам тог 30. марта 1999. године упутио, како се то наводи овде у оптужници, групу припадника полиције ОУП-а Сува Рекла активног и резервног састава, можда је њих 10-ак било, да тог дана заједно са увиђајном екипом и екипом цивилне заштите иду на лице места да изврше њихово обезбеђење као и обезбеђење цивилне заштите док су они вршили увиђај и након тога извршили сахрану лешева на албанском гробљу на том Рештанском путу.

Ја не бих сад понављао шта сам радио и где сам био тих дана, то већ имате, значи остајем у целости при том мом исказу. Кажу да је правда спора али достижна па се надам да и у мом случају ће правда доћи иако сам овде већ дуго времена у притвору, ја верујем у наше судство, наше тужилаштво, верујем у вас господо судије, верујем у господина тужиоца да ће правда на крају победити јер ја сам невин, ја сам чист и стварно мислим да је то и у досадашњем поступку доказано да моја невиност је очигледна. Ту сам и данас, као што рекао малопре пред вама, да одговарам на сва ваша питања, на питања тужиоца и осталих. Ево ја за сада толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Репановићу, пошто нам је промењено и веће и враћен је предмет на поновно суђење, не би било лоше да нам укратко испричате од 26. марта 1999. године шта сте радили, значи укратко нам изложите Вашу одбрану шта се дешавало тог дана када сте и чули у неким касним сатима да је било на Рештанском путу и лешева и све, значи укратко нам испричајте шта се све то десило?

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ево ја ћу почети са 24. кад је почело бомбардовање у вечерњим часовима негде око 20 часова, бар ја сам то тако запамтио, преко средстава информисања сам чуо да је кренуло бомбардовање, значи сутрадан већ по наређењу нормално начелника СУП-а и начелника полиције из СУП-а Призрен, ја сам имао задатак да одредим групу припадника полиције који ће ићи на обезбеђење дуж комуникације село Ћиновце и село Топличане и да изврше обезбеђење одређених места у самој Сувој Реци. Да не понављам где је то било, истог дана сам значи упутио и припаднике, пошто у мојој полицијској станици постојао је и вод Посебне јединице полиције, њих 25 на челу са замеником командира припаднике Посебне јединице полиције, значи и они су отишли тог дана у СУП Призрен на извршавању својих задатака. Обезбеђење полицијске станице и то сам говорио, било је тако испланирано да на четири тачке је била обезбеђена полицијска станица, односно зграда ОУП-а једним, да кажем

тако, истуреним местом на звонику цркве. Да не дужим више око 25-ог, значи шта је ту рађено, сутрадан сви ти људи, заборавио сам то да кажем да је значи постојала редовна служба, дежурна служба и редовна ауто-патрола. Сутрадан 26. марта сви ти људи су остали у току ноћи, значи на својим местима, нико није био у полицијској станици да одмара, значи они су се сви тамо организовали, неки су радили, неки су се одмарали тамо на лицу места, значи и остајали су до даљњег можда ту неколико дана 5-6 дана док се није то изменило касније. Тог 26. марта, као што сам и раније говорио, ево сад ћу поново да поновим ја сам имао превише обавезе, као што сам и малопре рекао био сам доста уплалшен свега тога незнајући шта ће да се деси са нама, ја сам имао обавезу и задатак да изместим полицијску станицу, али пре тога сам морао да изађем из полицијске станице и тог јутра сам, ја не могу сад поново да прецизирам време, изашао значи из полицијске станице, отишао сам у град и тражио локацију где бих могао да изместим полицијску станицу, тако да сам и ту доста времена изгубио, а након тога сам отишао и у фабрику «Балкан». Тамо сам тражио камионе за измештање својих средстава из полицијске станице, значи шта сам све имао од материјално-техничких средстава и ту сам се задржао јер знам да фабрика није радила тог дана, да нико није био ту од одговорних људи па неко се касније појавио, ја сам ту доста чекао да ми одобри и одобрио ми је два камиона. Мислим да је био један «Мерцедес» и један «Фап», не знам то су мало већи камиони са цирадама у којима сам касније утоварио та материјално-техничка средства из ОУП-а и изместио на безбедно место.

После тога отишао сам у обилазак, јер то је била моја обавеза, да обиђем припаднике полиције који су дан пре тога отишли већ на пословима и задацима на које сам их упутио у село Ћиновце и село Топличане и то је било већ негде поподне када сам њих обишао, нисам се дуго тамо задржао јер ту нисам имао шта да се задржавам, питао их је ли има шта ново, нема, је ли све у реду код њих и по повратку из села Ћиновце и Топличане, као што сам и овде рекао тада, доласком у Суву Реку, ниже негде доле у центру града, ја сам чуо пуцњаву у делу, значи у правцу полицијске станице горе у том делу. Пуцњава је била из аутоматског ватреног оружја, ја сам тада био сам у обиласку, сад неко то можда мисли зашто сам ја био сам, али у ствари јесам био сам јер ни нисам имао кога да узмем у пратњи, никад нисам имао пратиоца и био сам са не са службеним возилом, значи обележеним плаво-белим и шта ја знам другим ознакама, него сам био задужен са једним цивилним возилом црвене боје, мислим да је била «Аскона» и са њим сам обављао послове и задатке и тог дана ишао у село Ћиновце и када сам се вратио, кад сам чуо ову пуцњаву ја сам застао, искрено речено уплашио сам

се да наставим даље путовање према полицијској станици, незнајући где се пуца и шта се догађа. Знао сам да претходног дана 25-ог био сам обавештен од стране начелника полиције из СУП-а Призрен да ће бити акција од стране припадника који су на испомоћ из одреда Ниша на делу Рештанског пута на путезу према Рештану, тако да сам претпоставио да могуће да и они нешто раде и да све то се дешава ту у том делу. Застао сам доле, сачекао сам све док се није смирило и након тога сам наставио даље путовање са возилом према полицијској станици. Проласком испред зграде Општине у близини или испред Занатског центра са друге стране, ту сам приметио групу припадника Територијалне одбране који су били обучени у неким сивим униформама, били су неки и у неким плавим униформама, ваљда цивилна заштита или ко је био ја све не знам. Застао сам, изашао сам из возила и тада ми је пришао сада покојни др Бобан Вуксановић, Бобек Вуксановић, који је иначе у то време важио за команданта града и он је радио, био ангажован у Територијалној одбрани, био је у униформи, тога се лепо сећам и мислим да је имао од наоружања аутоматску пушку. Пришао је мени и рекао ми је, питао сам га шта се овде дешава. Рекао ми је у смислу да је ОВК покушао да нападне град, сам град Суву Реку и онда након тога почео је да вади неке амблеме са ознакама ОВК, показујући мени, највероватније да ми докаже да су у питању припадници ОВК и ти који су наводно напали, покушали да нападну Суву Реку и показао ми тамо један леш који је био доста удаљен од пута у Занатском центру. Ја тај леш нисам могао да идентификујем и да видим о коме се ради. Ја сам просто био збуњен и изненађен свиме тиме што се дешавало, јер а друго и рачунао сам да је Бобан покојни командант Територијалне одбране и да је он то преузео ту дао, нормално он има одређену своју власт и дужност. Он је мени рекао да је то његова обавеза и да ће он ту. Ја сам му рекао у реду, ти знаш шта радиш. Након тога сам ја наставио пут до полицијске станице и у полицијској станици када сам стигао, нико ме ништа није у почетку извештавао, међутим, касније сам сазнао, е сада, верујте ми да ја не знам да ли ми је то неко из дежурне службе или неко од припадника полиције обавестио, да има лешева на рештанском путу, односно у близини те куће где је боравила раније Мисија ОЕБС-а, то је на једно стотинак, 150 метара можда од полицијске станице и ја као командир полицијске станице одмах сам тог дана обавестио дежурну службу СУП-а Призрен, да дођу и да изврше увиђај.

Међутим, лепо се сећам да тог дана нико није дошао из СУП-а Призрен да врши увиђај и ја сам тада рекао, мислим да је било сутрадан, међутим, као што и сами знате, утврђено је да је то 30. марта дошла, овде су сведочили и начелници тог СУП-а, да и они нису смели да се крећу првих дана и то је

стварно била једна пометња, један општи хаос, овај, како се ко снашао у свему томе, тако да и они нису смели да дођу првих дана да изврше увиђај, него су дошли дакле 30. марта у преподневним сатима и извршили су увиђај. Е тада сам ја то сигурно знам и стојим иза тога, једино тада сам ја наредио, уствари, то није наредба, него упутио на задатак припаднике ОУП-а Сува Река, то је била аутопатрола у којој је био покојни Радован Тановић, сада осуђени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и заштићени сведок «А». Они су упућени а за њима, одмах сам упутио и друге припаднике активног и резервног састава полиције. Ја нисам знао, овде да кажем, ко је био од тих припадника полиције додатно упућен да обезбеде увиђајну екипу, јер тога дана је дошла екипа и екипа цивилне заштите, али касније сам овде сазнао и Ви сте то из целог поступка видели, да је ту ишао активни полицајац, Вељковић Велибор, резервиста Поповски Јовица и Новковић Ивица, значи и они су отишли иза патроле и са екипом цивилне заштите и тамо су били на лицу места.

То је све што знам ја о том догађају, укратко што сам могао сада да Вам презентирам. Ако треба нешто, ево ја сам ту да одговарам на питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, по закону, најпре ће Вам питања постављати заменик тужиоца за ратне злочине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако сам ја Вас добро разумео, све је ово грешка у датумима, није 26.-ти него је био 30.-ти?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, оно што се односи на мене, што сам ја овај, неко то назива наредбом ја кажем да сам упутио на задатак и дао им за задатак да изврше обезбеђење увиђајне екипе и екипе цивилне заштите који су тог дана радили увиђај, а након тога извршили сахрану нађених лешева код те беле куће, односно куће где је боравила Мисија ОЕБС-а, чак и тамо, мало даље у близини, односно у некој занатској радионици на раскрсници пута Рештана и Пећана и они су значи након тога сахрањени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Ви кажете да сте истог дана 26.-ог Ви позвали Призрен да би дошла увиђајна екипа да покупи и изврши увиђај на рештанском путу?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, господине тужиоче, ја сам истог момента када сам сазнао за лешеве, обавестио екипу СУП Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте то разговарали?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам ја екипу, ја сам обавестио дежурну службу, како би њихова дежурна служба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта сте Ви њима јавили, како изгледа то што сте Ви њима рекли, шта сте Ви њима пренели?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам њима јавио да овај, у овом оружаном сукобу у близини полицијске станице, има један број лешева, нисам знао тада колико, да би требала да дође увиђајна екипа, значи нисам имао никакве намере да скривам нешто, него сам обавестио, јер да сам хтео да скривам нешто, ја не бих обавестио СУП Призрен, односно дежурну службу СУП Призрен и да они дођу и да врше увиђај. И они нису могли тога дана да дођу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи 26.-ог, када је то било, у колико сати?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем, то је било касније, негде предвече можда, ја док сам дошао, док сам био у полицијској станици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био дан још или је пао мрак, ако се сећате?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, март месец сада, можда први мрак или тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, имена са ким сте разговарали из Призрена?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не могу да се сетим, верујте ми, али знам да је то био дежурни полицајац, то је шеф дежурн службе, иначе најодговорнији за рад у дежурној служби и он све даље обавештава службе које треба да раде увиђај и остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Још једном бих молио да поновите, како сте им саопштили, да је био оружани сукоб у близини полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да је наводно био неки оружани сукоб у близини овај полицијске станице на рештанском путу и да имам сазнања да има лешева ту, да има настрадалих људи и да би требало екипа да дође и да, ја нисам знао уопште о коме се ради и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, Ви сада преносите да је био оружани сукоб.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То доноси закључак из тога што сам чуо пуцњаву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли има ту Ваших људи да су погинули, припадника полиције?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је оружани сукоб, ко се сада са ким сукобио?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не мора да значи оружани сукоб да и једна и друга страна мора да има погинулих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не мора, наравно, али ко се са ким ту сукобио?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам, ја сам Вам рекао и малопре да на том потезу је, овај рађено, биле су снаге присутне да се сукобе са припадницима ОВК.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које снаге су биле присутне?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Биле су снаге нишког одреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нишког одреда чега?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Полиције?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то неке посебне јединице полиције или резервни састав?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То су посебне јединице полиције, а имали су и свој, како да кажем, имали су значи два та одреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је њима руководио, тим посебним јединицама полиције из Ниша?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Њима је руководио, њихов командант је био овај, Митровић Радослав. У Сувој Реци је била лоцирана чета чији је био руководилац Сикетић Зоран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви ступили у контакт, било са Митровићем, било са Сикетићем?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам ступио у контакт и нисам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зар то није некако логичније да пре него што обавестите Призрен да је био оружани сукоб, а кажете нису Ваши него су неки туђи, да питате те туђе, командира друге јединице, да ли су они имали неки сукоб?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, ја не знам ко је, ја само претпостављам, ја не знам ко је био уопште тамо, ја нисам био ту, нити сам видео, нити знам ко је и сада тражите нешто од мене да кажем што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно што знате и чега се сећате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако сам погрешно Ви ме исправите, ја ако сам добро разумео, Ви одлучујете да зовете Призрен када сазнајете да на рештанском путу има неких лешева.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада Вас питам, зашто не зовете Призрен одмах када сте видели ово тело у близини пицерије, када Вам је Бобан казао?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То ћу сада да Вам објасним. Ја сам то и тада говорио, и сада говорим, ја сам уједно обавестио и за оно тело што сам видео тамо код пицерије, не код пицерије, ја сам га видео код Занатског центра, ја уствари уопште не знам. Ја сам то и овде говорио и сада понављам, ја сам

уједно обавестио за све лешеве све што сам ја чуо и што сам видео, значи ја сам чуо, ја говорим Вама да сам чуо за ове лешеве, ја нисам видео лешеве на рештанском путу, а иза овај леш који сам видео у Занатском центру, ја сам обавестио да дође екипа да изврши увиђај. Што није екипа дошла, то стварно није у мојој надлежности, нити сам ја могао да наредим њима, јер постоји старешина који одлучује шта ће и како ће да дође да врши увиђај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако сам ја опет добро разумео, Ви обавештавате Призрен о две локације где има лешева, једна је на рештанском путу, а друга је код Занатског центра?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли су Вас питали за број лешева?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја нисам знао број лешева, ја сам и рекао да не знам број лешева и то и малопре сам рекао, ја једино сам видео тај једини леш доле код Занатског центра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зар нисте питали тог ко је Вас обавестио да има лешева на рештанском путу, да Вам каже колико има лешева?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам га питао, а највероватније није ни он знао да ми каже колико лешева.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је некада у Сувој Реци се догодила ситуација да тако има лешева по путу, а да Ви не знате?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није, господине, никада се није ни догодио рат у Сувој Реци, али верујте ми, да сам ја у то време био јако уплашен и верујте ми да многе ствари сам заборавио и многе ствари нисам знао да се снађем у датом моменту да реагујем, као што бих на пример, сада реаговао. Искрено речено, моје психичке могућности су биле можда сужене у то време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде да се вратимо на почетак. Рекли сте да су Вас из Призрена обавестили 25-ог да ће 26-ог бити нека акција?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, они су ми рекли да ће акција бити од 25-ог па надаље, ја нисам знао уопште, овај, колико ће та акција да траје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вас је обавестио и шта Вам је рекао?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обавестио ме је начелник СУП-а, начелник полиције СУП Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Име само.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ђуричић Милан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ђуричић Милан?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је он тачно рекао?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао ми је да ће овај кренути, значи акција припадника полиције и војске у делу од Суве Реке, рештански пут према Рештану и чисто да ја знам да су они тамо на том делу ето. Ја нисам имао посебно никаква задужења што се тиче тог дела и тог посла шта они раде и докле иду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из ког разлога он Вас обавештава да ће неке друге јединице кренути?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он мене обавештава јер он као начелник највероватније он је упознат, пошто командант он је у Призрену, Митровић, начелник СУП је тамо и он обавештава највероватније мене као командира, пошто он је мени претпостављени да ја чисто будем упознат да ће на мом подручју бити овај, одређене акције и одређени припадници полиције који ће извршавати неке своје службене задатке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам каже да треба да изместите полицијску станицу?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То ми је исто начелник рекао, овај да треба да изместим полицијску станицу, није ми прецизирао датум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате када Вам је то рекао, да ли је то исти тај?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја да Вам кажем, и сада не знам, верујте ми, да не знам тачан датум када сам изместио полицијску станицу, знам да сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не када се изместили, него када Вам је он рекао, да ли је то исто онда када Вам саопштава за?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да је истог дана, 25-ог, сутрадан значи од почетка бомбардовања да смо се ми чули ујутру док је функционисала значи и телефонска веза, да је он то мене обавестио тог дана 25-ог и о томе и тражио од мене припаднике полиције, мислим да је то већ одмах увече ме звао, 24-ог, да поставим на заштиту комуникације Призрен-Сува Река, село Ђиновци и Топличане. То су ти задаци које сам ја примио од начелника полиције из СУП Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви приметили 25-ог, да ли се нешто десило у Сувој Реци, да ли су ови који су требали да дођу, дошли?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 25-ог, ја да Вам кажем, они су рано кренули са акцијом, ја их нисам видео, јер сам можда спавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете, Ви сте добили наредбу 25-ог а они су рано ујутру, они су већ прошли када сте Ви обавештени?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, ево ја сада поново овај, највероватније је да је то мене увече начелник звао и обавестио 24-ог, значи

почетком бомбардовања, није могао 25-ог сигурно да ме обавести, него можда сам ја ту направио грешку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи онда мислите да је то било 24-ог увече да Вас је обавестио да ће 25-ог ујутру ово да крене?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, он ме је обавестио и обавестио ме је да ја морам да избацам људе на комуникацији тамо према Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви приметили да је неко прошао кроз Суву Реку?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам ту ноћ провео, колико се сећам у полицијској станици и мислим да сам ујутру можда и заспао, јер сам ту имао и неки лежај, овај пруручни тако да ја нисам видео њих ујутру када су они прошли и када су дошли у Сувој Реци и, али чуо сам од других полицајаца који су били на обезбеђењу, да су они били ујутру рано прошли ту и да су кренули тим рештанским путем и кренули даље према Рештану. Међутим, да Вам кажем и ово, а не само они, значи, тај одред који је, ту су били и други припадници полиције, значи резервни тај одред овај, формација «Б» или како га они називају, и они су нон-стоп овај однекуда долазили, пролазили, одакле све то, ја не знам, јер они имају своју команду и тако даље, они су, овај, углавном, увек је било присуство неких снага. Да Вам кажем најискреније, ја сам и тада говорио, ја сам имао сасвим мало припадника полиције, када се изузме ово што су отишли на терен, њих 25 са замеником командира, када се изузме одељење полиције Мушотиште, имао сам и привремено одељење полиције у Мољену, ево ја сам имао ово што сам набројао, значи ове пунктове Ђиновце, Топличане, у Сувој Реци три пункта, обезбеђење аутопатрола, дежурна служба, толико од мене, друго је нешто било на боловању, знате рат је учинио своје и тако, јер ја нисам имао друге припаднике полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господин Ђурић или Ђуричић како сте рекли?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ђуричић Милан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ђуричић Милан?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је Ђуричић обавестио ко је руководио том акцијом?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, није ме обавестио, нисмо ни разговарали, а да Вам кажем искрено, ја сам познавао, чуо сам за Митровића и раније да је он командант, знао сам у Сувој Реци да је Сикетић командант, тај Сикетић је долазио код мене често тако да претпоставио сам нормално да ће команда да води своје људе, неће други да му води људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајдемо на 26-ти сада. Када сте Ви то кренули да тражите место да изместите станицу, да ли се сећате?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам кренуо негде можда у преподневним сатима, не знам тачно да Вам кажем искрено, не могу тачно време да се сетим, али знам да нисам био у полицијској станици све до поподне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви сте спавали у полицијској станици?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесам, јер сам ујутру устао, данима нисам био кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има ли неке активности ујутру у полицијској станици, у дворишту полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам Вам малопре, овај да припадници ПП су отишли за Призрен, а остале припаднике, ја сам касније упутио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви нешто окупили пре него што су они отишли?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 26-ог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Ви радите 26-ог ујутру?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, 26-ог, рекао сам Вам, ја 26-ог нисам имао никакве активности у ОУП, нити сам имао било какво окупљање припадника полиције, сви припадници полиције ОУП Сува Река већ су били 25-ог на својим местима. Једино што је било у ОУП јесте то обезбеђење полицијске станице и дежурна служба са аутопатролама. Ето толико сам имао и имао сам тог Вељковић Велибора који је радио административне послове, који је био тамо у својој канцеларији у другој згради. То је једино што сам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сада када сте устали 26-ог ујутру, колико је то сати било, шта Ви радите 26-ог?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао сам малопре, отишао сам значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али пре него што сте отишли?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Пре него што сам отишао нешто овај редовне послове, чуо се поново са начелником или, ништа нисам имао посебно нешто да, размишљао сам шта, где, како да идем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, кажете, чули сте се са начелником Ђуричићем. Шта сада са њим разговарате?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам ја да ли сам се чуо 26-ог, искрено да Вам кажем, ја то сада, можда сам се чуо и 26-ог, можда ми је тог 26-ог рекао да кренем да тражим место где ћу да изместим полицијску станицу и средства која поседујемо у полицијској станици, уопште ја не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је са овим осталима, ту поменусте Вељковића, шта он ради, да ли је он исто ту преспаво у полицијској станици?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Вељковић Велибор иначе увек је спавао ту, он није имао породицу доле, он је тамо био као момак, имао је посебне спаваоне у тој згради иначе где је он радио, била је посебна зграда, они други полицајци када су били слободни, они су ту спавали, када су на посао, на посао. Он је иначе увек био присутан ту у полицијској станици односно у тој другој згради тамо и тамо је и имао канцеларију-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви њега видите тог 26-ог?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 26-ог највероватније сам га видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте неку наредбу или нешто са њим разговарали?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам то малопре рекао, ја не могу сада тачно да се сетим имена, не могу ни датума ни времена, таман посла ја када бих тачно знао, али знам и то је тако највероватније да поред осталих припадника полиције и Вељковића сам упутио, јер ја нисам имао кога другог да упутим да како-тако се изврши обезбеђење те увиђајне екипе и људи који иду тамо, а 26-ог не знам стварно да ли сам га виђао, а виђао сам га највероватније, он мора да дође код мене да ја потпишем распоред рада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је дошао 26-ог ујутру Вељковић?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ујутру он нема потребе да дође, он дође негде касније, а ујутру дође.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам утисак да сте се нешто уморили, да сте се нешто уплашили, хоћете паузу можда?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нећу паузу, зашто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада кажете те био је, те није био, није имао потребе, а био је, па Вас ја питам ако се сећате, хајде да поједноставимо ствари.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Хајде да кажемо. Био је код мене ујутру да се договоримо око распореда рада, то је један од редовних задатака.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то отприлике, да ли је то неко уобичајено време када он долази или он бира када је долазио?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Можда дође негде до девет сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам, да ли је тог дана 26-ог Вељковић ако се сећате, долазио до 9 сати код Вас?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Највероватније да је дошао и да смо направили распоред, онај приручни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто је ново веће, поновите.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Само господине тужиоче, ако ми дозволите, направили смо значи распоред у оној приручној редној листи која је овде била проблем, он је после тога отишао да то унесе у компјутер и да то

одштампа, а ја после тога сам највероватније изашао из полицијске станице и ово што сам причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим Вељковића, за кога кажете вероватно, да ли сте још са неким разговарали тог јутра?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тог дана колико се ја сећам, био је Гогић Милован вођа смене дежурме службе и његов помоћник је био Ђокић Горан, аутопатрола је била ова што сам малопре навео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само када смо код њих двојице, да ли Вас Гогић Милован и Ђокић Горан обавештавају касније тог дана о телима на рештанском путу?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, ја сам малопре рекао, не могу да се сетим да ли ме је Ђокић Горан или Гогић Милован обавестио о телима или ме је можда неко обавестио из аутопатроле, уопште ја не могу сада јер да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајде да сведемо то на одређени број лица, значи то су радили или Гогић Милован или Ђокић Горан или ко?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Или покојни Тановић као вођа патроле који је био на том задатку.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ја се извињавам ако допустите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, молим Вас да чујемо примедбу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислим, ово сада представља једно набрајање, човек каже, не сећам се и допушта могућност и тако даље, а онда га мало мучимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи он је рекао, не може са сигурношћу да тврди, он каже или неко из дежурне службе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да је у интересу и окривљеног Репановића да сазнамо ко је шта тог дана радио, чини ми се да је то највише у интересу Репановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, рекао је да не може да се сети, неко из дежурме службе, а само знамо да су двојица били у дежурној служби, био је Гогић и Ђокић.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Била је аутопатрола, значи био је тај Вељковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е опет наравно не можете се сетити после десет година али када отприлике он или у неком распону, када Ви излазите из полицијске станице и крећете да тражите место где би ту станицу изместили?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам изашао можда негде ето после тог састанка, после извршених тих обавеза око распореда, око свега тога што сам имао ујутру да погледам, можда сам изашао негде, хајде да кажем, рекао сам

мало пре али хајде нека буде негде око 10 сати. Немојте сада опет то да схватите да сам ја у 10 сати, можда сам у пола 11 изашао, можда ето тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте то сада тражили или да ли има унапред неки план ако дође до, не знам нечега непредвиђеног да се та станица измести на то и то место или сте Ви тог тренутка?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја нисам имао план и ја нисам уопште знао да треба да изместим станицу, све док нисам добио упутства и наређење од начелника полиције СУП Призрен и онда сам кренуо да тражим место повољно и погодно где бих могао да изместим полицијску станицу да буде безбедно, прво за дежурну службу, за мене и за сво остало људство.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато сам Вас ја питао, не знам да ли смо се разумели, у једном одговору сте ми рекли да је то било истовремено када Вам је он рекао да ће бити ова акција сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се сети.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, ја не могу да одредим, можда, највероватније ми је ово касније рекао, 26-ог ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, значи онда Ви примате наређење од начелника и идете да тражите полицијску станицу?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте сада то отишли?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Отишао сам, значи ишао сам по граду, ишао сам на више локација, тражио сам погодне куће које су биле напуштене, тражио сам погодне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте сами то ишли или сте са неким били?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сам сам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, само да нам наведете, где сте то били?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ишао сам у шумско газдинство, тамо сам обишао њихову зграду и погледао да ли испуњава одређене услове, да се сместим ту са људима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Где је то, ми не знамо где је шумско газдинство?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У Сувој Реци, територија, периферија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На коју страну, према Призрену или према Приштини?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако се крене од полицијске станице према Призрену, па са леве стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је далеко од полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па можда има једно, ваздушно ако се гледа можда километар и по, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли сте тамо са неким разговарали?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Био је ту једино мислим неки овај чувар, нико није био од претпостављених. Да Вам кажем, рат је учинио своје, нико није дошао на посао тих дана првих, верујте ми и онда сам ишао и на друге локације, онда сам ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само реците.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У Дом здравља и не знам где сам све још ишао, ишао сам и неке куће сам обилазио и све сам лоцирао те, значи та места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тај Дом здравља далеко од полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Дом здравља је нешто ближе, значи исто према Призрену, исто је са леве стране у близини доле основне школе и фабрике тако да кажем и гледао сам једну кућу, овај, мислим да је то кућа Бећира, где сам се касније после изместио. Ја сам гледао тог дана те локације, па да Вам кажем искрено, после сам и користио те локације, јер нисам имао после времена да тражим друге локације. Прво сам се изместио значи тог дана, када сам се изместио, не знам, али прво што сам се изместио, изместио сам се у подруму Дома здравља, рачунао сам Дом здравља неће то нико да бомбардује и неће да нам се деси ништа. Ту сам био неколико дана са људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само полако, одлучили сте да то буде подрум Дома здравља.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта онда радите?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: После тога отишао сам у фабрику «Балкан».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По камионе?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: По камионе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте тамо разговарали, ко Вам је дао камионе?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем, не познајем човека, човек је дошао из Призрена, неки шеф возног парка или шта је он био, верујте ми да ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су били возачи, њихови или Ваши?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, возачи су били моји, сада не могу тачно да се сетим ко је. Мислим, верујте, али немојте да ме држите за реч, мислим

да је Папић Рамиз један који је возио те камионе и који их је након тога извезао из станице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А други?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, можда је он, један па други исто, значи прво један па други камион, ја нисам инао возаче друге, он је био иначе возач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте то исто пратили, не знам, ево ја то први пут чујем, чини ми се да до сада никада нисмо чули да је Папић Рамиз извезао те камионе?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам рекао, постоји могућност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисмо то чули на суђењу.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја ево сада можда, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само проверавам да ли сам ја то први пут чуо. Када је то Папић Рамиз или можда неко други те камионе довезао до полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам да ли је сутрадан или је тог дана, камиони су довежени, камиони су морали да се утоваре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, то Вас и питам, јер ја сам разумео када сте Ви давали прву одбрану, сада данас, да је то било истог дана?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Истог дана сам ја обезбедио камионе, а када су камиони довежени, сада ме питате, у полицијској станици?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То не могу да знам да ли је истог дана, могуће да је истог дана, а могуће и наредног дана, углавном камиони су довежени у полицијску станицу и оба камиона су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте се Ви онда иселили из полицијске станице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам, ја малопре сам говорио да не знам, ја када бих знао тачан датум када сам се иселио. Ја једино знам и то сам убеђен да сам у поподневним сатима се иселио, у вечерњим сатима из полицијске станице, знам да сам то тада напустио ја као командир полицијске станице полицијску станицу и повео дежурну службу са собом а камиони су већ били на другом месту, значи у шумама тамо смештени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако то није било 26-ог онда је сигурно било 27-ог?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немојте сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ето то ми реците.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте давали ову наредбу за 30.-ти да се иде на рештански пут, одакле сте ту наредбу дали, из подрума полицијске станице или из полицијске станице, из подрума болнице?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја то сада знам да је био 30-ти, датум, а ја сам тада ако се сећате, лепо се изјаснио, ја сам све рачунао да је то неки наредни дан, сутрадан или неки наредни дан. А Ви ако сте слушали сведока «А» и он каже, сутрадан је нас командир одредио, значи нико не може да се сети датума, тешко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једноставно питање. Није битан датум, није битан датум, када сте одредили ту групу која ће ићи да обезбеђује на Рештанском путу, да ли сте ту наредбу дали у полицијској станици Сува Река или је та наредба дата у подруму Дома здравља?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, видите, само ово да Вам кажем, ја иако сам можда био извештен, ја сам долазио у полицијској станици, немојте да мислите да ја нисам долазио у полицијској станици, па ја нисам имао телефона доле, ја нисам имао ништа доле, мени је телефон остао у канцеларији, ја сам некад морао да дођем у полицијску станицу да се јавим. Ја сам из полицијске, знам да сам из полицијске станице или испред ту патрола која је била позвао, и њих упутио а након тога, упутио и ове друге људе. У међувремену, знам да су дошли овај цивилна заштита и ови овај, додуше, ја се нисам видео са увиђајном екипом. Они су овај, нешто пре мене дошли. Али ја сам тај који је одредио те људе, који је упутио на задатак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То причате за 30. сад?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, то је сад за 30. пошто сад знамо да је то 30 имамо записник и све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, а сад мени није јасно ако сте се Ви изместили из полицијске станице 26. или кажете сутрадан 27. или не знам, овај, шта сте Ви то изнели тим камионима из полицијске станице и пренели у Дом здравља ако сте и даље радили у полицијској станици?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, господине тужиоче, ја ништа нисам пренео у Дом здравља, ја у Дому здравља сам пренео средства везе, евиденције и нешто најосновније, а све остало материјално-техничка средства, наоружање, опрему за све припаднике полиције, за припаднике ПП шта знам ја, униформе, пушке, муниција, мине, све шта је поседовало то је утоварено у камионе и камиони су нису повежени у Дому здравља него су камиони у оближњој шумици, испод неких већих стабала склоњени и ту су били овај, да тако кажем на безбедном месту да не би их лоцирали из ваздуха и гађали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ја нисам онда добро разумео. Да ли сте ишта изнели из полицијске станице и пренели у Дом здравља?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесам, изнео сам значи средства везе, али средства везе оно што је могло да буде мобилно. Значи, ручне радио станице, неке овај пуњаче за те радио станице за батерије, изнео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад 30. кад дођете на посао где идете? Идете у полицијску станицу или идете у Дом здравља?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ја сам у Дому здравља, ја ту спавам господине тужиоче, ја не идем кући, па ево моја породица је ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, али дал ме разумете овај када идете, ако сте изместили полицијску станицу?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја из Дома здравља идем у полицијској станици, идем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али средства везе су Вам кажете, у Дому здравља?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Средства везе за дежурну службу а моја средства везе, моја радио станица је увек са мном. Ја се нисам одвајао од радио станице. И пре рата а камоли у време рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, ако је била нека комуникација са овима из Призрена, тај који је био на средствима везе је био где у Дому здравља или у полицијској станици?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Какве везе сад има Дом здравља са овима из Призрена? Ови из Призрена су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваљда су се најавили да долазе средствима везе су јавили да долазе? Где Ваш прима дежурни, где прима то обавештење да они долазе на увиђај?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам, ја сам то и овде говорио, нешто је овде ако се сећате и помоћник Јовановић говорио, ја значи сам можда више пута интервенисао и тражио да дође овај, та увиђајна екипа, па сам тог дана јер ја и мало пре сам рекао, идем у своју канцеларију да позовем СУП Призрен, да позовем дежурну службу да видим шта је, докле се дошло са тиме овај, када ће доћи увиђајна екипа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То значи Ви више пута зовете?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То говорим само кад је телефоном а радио станицом, па нико не може да зна, ја никад не могу да знам одакле се мени неко јавља и одакле се ја јављам, то једино локатором неко ако може да нас лоцира, иначе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До кад је та опрема стајала у камионима?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па, та опрема је стајала у камионима све до завршетка рата и након тога ти камиони су са комплет опремом, ја сам их

лично предао пошто су тад били задужени припадници ПЈП СУП-а Крушевац да наша материјално-техничка средства изнесу, они су значи извукли камионе из Суве Реке са комплет опремом и довели у Крушевац где је касније значи ту и СУП Призрен био лоциран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су случајно или ако Ви знате ти камиони коришћени за превоз неких тела?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, па ти камиони су одмах утоварени, то су већи камиони, то нема везе са овим што се прича. То може да се провери тачно који су камиони били. Ја немам шта да кријем, тачно се зна који су камиони, ти камиони су значи из Крушевца враћени после тога наведеној фирми, фирми «Балкан белт» из Суве Реке. Тачно се зна који су камиони били, па нема ту ништа скривено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад да Вас питам, откуд Ви знате да су ти камиони сигурно нису учествовали у превозу тела?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што знам да су они одмах утоварани господине тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али Ви сад нисте сигурни да ли је то било 26. или 27. кад сам Вас малопре питао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кад год да је било, кад год су доведени у полицијску станицу, они су одмах утоварени и почело је са утоваром тих камиона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта ако су, јел разумете шта Вас питам? Ако је можда утовар од 27. а то сте Ви рекли.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Утовар ове технике из полицијске станице. Да ли Ви тврдите да можда ти камиони нису коришћени за превоз тела?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тврдим да нису могли да буду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На основу чега тврдите?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На основу тога, зато што знам чим су дошли одма сам био ангажован ја овај, јер не може тамо нико овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то значи да Ви знате кад су ти камиони напуњени?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ја знам а су они дошли, али не знам датум господине тужиоче. Ја знам да су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, да чујемо примедбу.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Бранилац Игор Исаиловић. Па ми смо 5 година овај у вези овог предмета, знамо тачно која је марка камиона била, сад је оптужени поменуо да је то у питању «Мерцедес» камион који је он изнајмио,

а цело време свих 5 година причамо да је «Застава» сад не знам у ком смеру идемо, да ли ће нешто да се измени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је рекао био је «Мерцедес» или можда «ФАП».

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, можда, можда, не знам, не знам стварно. Али знам да се ради.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Али много већи камиони од оних камиона који се до сада помињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, пет година немојте спомињати јер ми крећемо поступак изнова, знате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја све то разумем што Ви мени кажете, али који, једноставно да нам Репановић каже. Ништа није компликовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, нећемо тако да се обраћамо, него само питања наставите да постављате.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, уопште није компликовано, ја не кажем овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, само то ја Вас питам, откуд знате? Јесте ли били присутни кад су ти камиони утоваривани опремом из полицијске станице?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоиче, ја можда сам био тренутно присутан кад је кренуо са утоваром и кад сам дао овим људима задатак шта треба да се утовара од тих средстава. Али ја нисам сигурно био присутан све време, јер ја имам, имао сам много других обавеза у то време, ја сам имао људе на терену. Нон-стоп сам морао овај, негде да се крећем, да обилазим, да видим шта се ради, то се од мене захтевало да ја обилазим људе. Ја сам свакодневно можда ишао да обилазим људе и да видим овај шта раде, а не да се одвојим тамо и да ја товарим. Било је људи који су товарили, товарио је тај Гогић сигурно, тај дежурни ту и шта ја знам ко се све нашао од тих припадника резервног састава ко је био на обезбеђењу, уједно вршио обезбеђење и товарио камион. Значи тако како смо се снашли, колко је било људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је ишао? Кад сте се ту код Занатског центра нашли 26, поменусте др. Бобана Вуксановића. Да ли је био још неко кога би могли да обележите?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја Вам кажем искрено, ту је било више људи, ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте неког од њих препознали? Дал се сећате?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ја једино, једино што сам Бобана овај ту добро уочио јер он је дошао човек до мене и са њим сам разговарао. Рекао сам да је било више људи. Међутим, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли и Трбољевац Станко јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је. И то сам сад хтео да кажем поново, више него сигурно сам убеђен да сам и њега видео. А он човек каже да није био ту. Ето, сад овај, ја не могу да кажем нешто сад што нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел су била нека деца? Роми? Јел сте њих видели?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Било је ту свега, ја стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел био неки камион ту?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја нисам приметио камион. Озбиљно Вам кажем, да ја нисам, можда из свега тога, из тог страха ја нисам приметио камион и нисам обраћао пажњу на камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се Ви сећате овај, ту одмах је и нека бензинска пумпа.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бензинска пумпа је ту била исто близу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, бензинска пумпа је ван круга значи Занатског центра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сте чули нешто шта је било са оним ко је радио на тој пумпи?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам чуо, то сам чуо касније овде. Никад нисам чуо док сам био тамо за покојног Ељшани, иначе сам познавао човека јер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ми је некако нејасно, Ви живите у Сувој Реци, познајете те људе.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, то никад не би урадили, јер сте Ви њихов суграђанин?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На бензинској пумпи нестане човек, нема га више, дође неки други, јел сте Ви то приметили?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јел сам ја мислио да и даље живим са њима. Господине тужиоче, рат је не само он, него много, много па ја Вам сво време говорим да ни фабрика «Балкан» која је једна од много битнијих ствари овај, није радила у то време, нико није радио, па сви су, сви су побегли својим кућама, свако је гледао да заштити своју главу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Јел сте Ви, ја све то разумем. Али Ви кажете Бобан Вуксановић, не знам ко, Ви сте ти на које грађани треба да се ослоне. Значи, сад Вас ја питам, дал Вам је нешто Бобан Вуксановић рекао шта се десило? Дал сте га Ви питали шта је било са оним телом?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, а са телом нисам питао Бобана Вуксановића, јер ја Бобана Вуксановића после тога нисам ни виђао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ал он је командант града. А Ви сте шеф полиције у Сувој Реци?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нисте, кажете да, мислим ја не, мени је то нејасно да се Ви који сте на важним местима у том тренутку.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па шта мислите господине тужиоче да ли је важнији командант града или командир полицијске станице једне тако мале полицијске станице?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оба су важна за опстанак града су оба важна, али питање је да ли сте се Ви с њим видели и да ли сте га питали шта је било са оним телом?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он је важан нормално по својој линији, ја сам важан по својој линији. Ја уопште не знам шта је радио господин покојни др. Бобан Вуксановић. Шта је он тамо, кога је ангажовао, кога? То смо овде после чули. Али он је очигледно радио нешто на своју руку, шта је и дал је радио, то само он зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је у Вашем граду кажете био оружани сукоб, јесте ли Ви, јел Вас неко питао од претпостављених да објасните шта се то десило? Јер Ви сте тај који то треба најбоље да знате шта је било у Вашем граду ако је био неки оружани сукоб.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па није ме питао у то време, нико ме није питао да Вам кажем искрено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел Вас није питао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, ја да сам хтео нешто да кријем, па ја бих та тела тамо сахранио у Сувој Реци, не би то знао ни СУП Призрен, нит би та тела ишла у војној касарни, нит би та тела ишла на војно стрелиште у Призрену, нит би та тела завршила. Да сам ја нешто хтео да прикривам, па ја не бих пријавио уопште. Ја бих ћутао и та друга тела би сва завршила као и ова друга тела што су завршила у Батајници. Ако ме сад разумете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Одбрана да ли имате ви питања нека?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Бранилац Игор Исаиловић. Да ли је било притворених лица тих дана у полицијској станици?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, по мом знању није било притворених лица.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је неко без отварања врата притвора могао да види која се лица налазе у притвору?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не може, ја сам објашњавао, ја сам овде правио скице, просторија за задржавање за кратко задржавање у ОУП-у Сува Река је тако направљена да је била са металним вратима, значи, комплетна метална врата, нико није могао да види притвореника у самој просторији. Једино је могао значи тај дежурни да отвори значи који је имао кључ тамо, да отвори и да види притвореника, да га изведе или да га уведе.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Е управо сам то хтео да питам, ко сме да отвори та врата притвора?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па једино дежурни, дежурни вођа смене, евентуално његов помоћник ако је он одсутан.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: У току поступка смо чули а можда ћете Ви дати најбољи одговор, да ли је просторија притвора била празна од ствари или је било неких ствари унутра, тј. да је притвор служио као.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја мислим да је била празна.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Скроз од ствари јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Празна, јер то је овај бетон доле и нема ништа, има један дрвени лежај који је тамо овај са стране, ето то је.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Кад су врата притвора отворена јел су врата отворена према ходнику или се отварају унутар?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, и да су врата отворена из дежурне службе не може нико.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Како се отварају та врата то питам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па отварају се, отварају се значи, према дежурној служби.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Добро.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А гледано из дежурне службе значи, не види се врата него се види бочно, само се види да су отворена врата а не може да се види ништа у притвору. Значи, мора да се изађе из дежурне службе, да се прође ходник и да се дође испред притворске те собице, а онда да се уђе.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Прозора и врата јел било у притворској јединици?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нема.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Осим врата јел било прозора?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Био је један мали прозорчић изнад врата, то је високо горе, тако да.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Не може да се види унутра?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не може, само једино да се ставе мердевине па да се пење горе и да гледа кроз прозор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неко још питање? Господине Репановићу када сте Ви добили информацију, када Вам је саопштено да треба да се одвијају неке борбене активности, да фактички Нишки одред треба да спроводи неке борбене акције, да ли Вам је у том смислу речено како Ви треба да се понашате? Да ли сте добили Ви неко посебно упутство шта Ви треба у свом граду у самом граду Сува Река да организујете, како да се понашате, да ли у виду неке испомоћи или било шта? Шта Ви треба да радите тог дана?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Одговорићу на питање. Ја јесам добио упутства од начелника полиције СУП-а Призрена, управо оно малопре што сам говорио, значи да је мој задатак да тог дана извршим обезбеђење значи комуникације од правца Призрена према Сувој Реци, значи село Ђиновце и село Топичане, да извршим обезбеђење значи у самом граду, центар града на неколико места колико ја будем имао могућности, о томе сам исто причао да сам имао једну групу људи, овај, код робне куће, другу групу људи сам имао доле у близини моста и трећу групу доле у близини основне школе односно фабрике «Балкан» тамо овај, та три места сам у граду имао, нормално да појачам обезбеђење полицијске станице а никаква упутства и задатке нисам имао ја да се укључујем у пружање помоћи што се тиче саме акције коју изводе припадници ПЈП Нишког одреда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали ко је од припадника полиције остао у самом граду Сува Река ако сте знали да акције почињу од 25. марта? Ко је ту могао да остане још поред Вас од полиције?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од 25. марта, то имамо и материјални доказ, крећу борбене акције које спроводи посебна јединица полиције од села Рештане, која је то још полиција, који је то одред остао у граду Сува Река ако су они већ били у акцијама од 25, ко је могао ту још да остане?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па могао је да остане њихов тај резервни одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на формацију «Б»? Јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: «Б» формација. Јер они нису учествовали овај, у тим борбеним акцијама. Значи, они су били ти који ће овај, након извршене акције, након освајања одређеног дела територије, да они обезбеђују овај та места да не би се овај, поново непријатељ вратио на тим местима и слично томе. Тако да су они били, колико је мени сад, овај ја не знам, нисам сигуран, али знам да су били у тој основној школи тамо, овај на Рештанском путу смештени, па су били у Дуље горе село, па су били и на другим местима, па су овај и сутрадан и прекутра долазили, сведочио је

господин Гркајац ако се сећате, значи они су сваког дана пристизали и њима је помоћ пристизала са свих страна, ја овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, јел сте Ви имали неку сарадњу са тим одредом који је био лоциран у Вашем граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем, сарадња, нису они били лоцирани у граду код мене, они су лоцирани сами за себе. Значи, они су били лоцирани, имали су своја овај, одредишта, своја места као што сам напоменуо на пример школа основна, Рештански пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Сувој Реци јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па јесте, али ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Рештански пут, то је Сува Река јел тако? Од полицијске станице креће Рештански пут.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дугачак је јел тако? До села Рештана.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, та школа коју Ви спомињете, то је у Сувој Реци?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду Сува Река?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тако је. Али ја нисам имао, нисам имао са њима, нисам имао потребе ја сад њима да овај. Пре рата, јесте, ми смо се договарали долазили су, не само они него и формација «А» у одређеним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се сад мења? Зашто сад почиње, ратно је стање, због чега сад Ви немате сарадњу ту, тек треба да имате.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја не знам што се мења, нисам ја да знам зашто се мења, али очигледно да мени нико није дао упутства да ја морам са њима овај, јесте не дај боже да се деси њихова погибија полицајца па нормално да ћу ја послати моје полицајце ако су у близини, или они мени да помогну или шта ја знам. Ту нема времена можда да се овај, иначе, неких ширих послова, неких планираних послова ја нисам имао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте добили упутство од начелника од Ђуричића где да изместите полицијску станицу? Да ли да то буде по приватним кућама? По празним приватним кућама? Да ли у некој организацији? У неким службеним просторијама? Да ли Вам је у том смислу дато упутство?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.Није ми дато упутство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одрешене руке су они имали?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, то је остављено мени да ја пронађем где сматрам да је најбезбедније за моје људство и за лоцирање тог места полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 26. марта, Ви кажете нисте сигурни да ли Вам је Нишавић рекао да ли 25. или 26.марта да постоји извесни локатор у кући ОЕБС-а јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете да сте послали једну групу полицајаца да иду јел тако да провери шта се налази у тој кући?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем ево сад поново, ти датуми стварно за мене је тешко било да запамтим. Ако све вратим уназад и овај, после оволико година суђења и ово, ја једино тада сам могао да кажем тим припадницима полиције када су ишли да врше обезбеђење увиђајне екипе да тада погледају у тој кући, јер та кућа колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада нисте тако рекли.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам тада тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте рекли 25. чини Вам се, или 26., значи, никако кад је била увиђајна екипа.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Али очигледно да ја овај, нисам могао да запамтим датуме, једино сам тада могао да их пошаљем. Никако 26. јер ја 26. нисам био у полицијској станици, верујте ми. Верујте ми да нисам био у полицијској станици и да не знам шта се дешавало у мом одсуству док нисам дошао у полицијску станицу. И онда сам после сазнао неке ствари, а овде после овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сад сте прецизнији да би то ипак било 25? Сад сте прецизнији да би то ипак било 25 да сте послали групу?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, верујте ми, овај, не могу ја да будем прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могуће је и да 30. да су ишли људи кад су вршили обезбеђење уједно вршили и овај претрес, преглед те куће и ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте више пута у том временском периоду рецимо од.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде да се лоцирамо, да кренемо, да фокусирамо се на 24. март када је објављено ратно стање, јел сте од тада тих дана слали неку екипу да уопште улази у ту «белу кућу» такозвану ОЕБС-а?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам, једино тада, једино тада, тада нисам знао да кажем датум, једино тада када сам рекао сутрадан кад је ишла овај увиђајна екипа. Једино тада сам ја послао, никада, никада нисам ја послао ниједног полицајца на том Рештанском путу или у тој «белој кући». Верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате да су ови били сведоци који су потврдили да сте Ви послали да се иде у кућу, да се изврши претрес куће, да се избацују људи напоље?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Видите госпођо судија, овај, сваки полицајца овај на свој начин доживљава, ја јесам овај највероватније да сам рекао то да овај, иде тамо да изврши преглед куће или да се овај пронађе, а да се избацују људи, то никад у животу никоме нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Реците ми како је функционисала полиција? Да ли су полицајци ишли тако како им падне да улазе у куће, да врше претрес, да, како је функционисала полиција. Да ли је ипак морала неку, неко упутство да добије, неку обавезу, неки задатак шта треба конкретно тог дана да се уради.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обавезно је значи, моја обавеза је била да им дам конкретне задатке, значи редовне послове и задатке шта треба да раде, међутим, да Вам кажем искрено, опет рат је учинио своје, људи се некад можда и отргну контроли. Ја не могу да знам на пример шта ће она група тамо у Ћиновце да ми уради сваког тренутка и дал ће да направи неки масакр тамо, овај да нападне неког овај грађанина тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оставите Ћиновце, ево конкретно за град, јел може ту да се отргне контроли?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Конкретно, ауто патрола, може да се отргне и она може у датом тренутку да направи хаос а да ја не знам и да ме никад не обавесте око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може патрола без Вашег задатка, да ли може патрола, ауто патрола да конкретно иде у одређену кућу и да врши претрес без Вашег издавања наредбе?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Може госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Може, како не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може да запали кућу?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Све може госпођо судија, како не може. Па у рату све може човек да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чак и кад није рат. У Сувој Реци се ништа није дешавало тог дана.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Говорим, рат уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сад значи рат уопште? Мало само то објасните, рат уопште, па запалите кућу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Питате мене, људски ум је различит. Одједном може неком да кврцне у глави и ето направи неко тако овај, што никад не би смело да се направи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да нисте били овај, присутни, да сте фактички тог 26. марта колико се сећате били одсутни па све негде до поподневних сати? Шта то значи до поподневних сати? Јел можете ближе да одредите? Наравно, не можете тачно време, али јел то ближе 12 сати или ближе 4-5 сати, како? Јел можете отприлике?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Можда негде око 2-3 сата, не знам стварно, поподне. Кад сам се вратио у полицијску станицу, кад сам стигао. Јел ме то питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам сигуран кажем, али знам да је поподне било и овај, да сам тада дошао. Значи, после тога ово што сам причао и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете само ако можете да мислим, да ли се сећате где сте тачно застали када сте видели доктора Бобана, кад Вам је доктор Бобан пришао, када сте видели тај леш, где сте тачно застали? Да ли је то било баш поред објекта општине или можете мало ближе да ми.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам долазио из правца града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све објаснили, него где сте застали, где сте изашли?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тачно, тачно испред зграде општине, значи више према општини пошто сам ишао десном страном пута, нормално са десне стране. Значи, ту сам, ја нисам прелазио овамо са те стране сам како сам ишао у том правцу, ту сам застао, стао сам и мени је Бобан пришао, ту је једно дрво било испред на тротоару, нисам се попео возилом на траву, значи, на путу сам стао и Бобан је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули сте кажете ту пуцњаву, разговарали сте са Бобаном. Да ли сте видели припаднике територијалне одбране?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Видео сам. Видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте и њих?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па видео сам господина Бобана Вуксановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим само на њега, да ли сте видели?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Били су и други ту овај, у униформи, овај, били су неки у тим плавим ваљда цивилна заштита или шта знам ко је био.

Били су у оним маскирним, нису маскирне, него су оне сиве униформе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте отприлике ту разговарали са Бобаном?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кратко сам се ја ту задржао, верујте ми да не знам, али преко 2-3 минута до 5 минута ја нисам био ту. Не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми када сте дошли у дежурну службу, када сте дошли у полицијску станицу да ли Вам је дежурна служба реферисала шта је то било? Шта се ту догодило? Откуд та пуцњава? Да ли је њима неко нешто јавио?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није. Није им нико ништа јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није им јавио нико ништа. Нису знали ништа да ми кажу. Касније, као што сам малопре рекао највероватније су или они или неко из патроле, неко је мени рекао да има тамо лешеви, ја сам то овај звао после и овај вршен увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд сте знали да није било погинулих полицајаца у том моменту? То сте рекли, није било погинулих полицајаца. Откуд Ви знате да нема погинулих полицајаца?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да Вам кажем искрено, овај, највероватније тај који ме је обавестио, обавестио ме је да нема погинулих припадника полиције и да је било погинулих припадника полиције, највероватније би, неко би тамо већ био и не би оставили колегу тамо јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд кажете, био је оружани сукоб. Између кога је био оружани сукоб тад ту у граду где се пуцало? Између кога?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам ја верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то не знате?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам, па највероватније између припадника полиције и овај с друге стране овај, припадника албанске националности. Да ли је то оружани сукоб или је неки напад или шта је то, ја стварно не знам, ја говорим уопштено. Ја нисам био ту па да знам да ли је то био напад на полицију, па одговори није био и шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само ми још једном реците чланови који су били, ко је чинио ауто патролу тада тих дана?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ауто патролу тих дана је чинио значи покојни Тановић Радован, Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и сведок «А».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био вођа патроле?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Вођа патроле колико је мени у знању и у сећању био је Тановић Радован, он је био најстарији члан те патроле и

најстарији полицајац, мислим да је он, он је требао да иде, он је био иначе припадник ПЈП он је требао да оде тог дана са групом полицајаца који су отишли у Призрен, он је живео у Призрену, он је закаснио тог дана највероватније, не највероватније него сигурно, па је уместо њега Малеш Раде отишао највероватније овај са замеником командира, а он је значи остао и био у патроли, па јел сте видели да смо имали проблема са распоредом овде, ја сам то рекао и сада кажем. То је стварно немогуће било да се води распоред идеално и да буде то овај како треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али било је и сведока који су рекли да се радило као у мирнодопским условима, да је тако морало да функционише. Добро. Реците ми, пре 26. пошто сад као утврђено нам је 26. да се десило ово страдање породице Бериша, да ли сте имали раније неких убистава у граду?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, било је овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам ја, и тад сам рекао, нисам био сигуран, сада знам да је то било значи 28. фебруара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пре овог догађаја. 28. фебруара?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да. 28. фебруара кад је убијен радник у продавници «Балкан белта» у Сувој Реци. За тај случај знам, пре тога је можда било и других случајева, убистава са НН извршиоцима, где смо ми налазили овај, одређене лешеве поред пута, да су убијени, бачени. Врши се увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад нам кажете налазили те убијене лешеве поред пута. Јел су то стајали неколико дана или тог дана када видите Ви реагујете? Како је то било?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Знате како, то обично тај ко је урадио он намерно и остави да се види, неко од пролазника поред пута види тај леш и пријави нам. У принципу то су били лојални грађани ове државе у то време, који су највише страдали од стране припадника ОВК. То још 98 је кренуло, па је било много отмица, што се тиче овај лица српске националности и других националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли одмах уклањали те лешеве или?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам ја госпођо судија, моје је да обавестим СУП Призрен, дежурну службу, долази екипа из СУП Призрен, нисам ја имао могућности никада да вршим увиђај. Увек је вршио увиђај значи за такве случајеве, СУП Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али дешавало се значи да остану и по неколико дана ти лешеве на путу?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па дешавало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могла увиђајна екипа да дође и то је било.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па дешавало се, дешавало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су била нека убиства на Рештанском путу пре овог догађаја?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се пуцало у Вашем граду од 24. марта у граду?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте госпођо судија. Па ако рачунамо да је Рештански пут град, пуцало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да изјавите у својој одбрани? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули смо овде, суд је то подсетио на пожаре, на паљевине. Тог дана 26. кад сте чули да су нека тела на Рештанском путу, дал сте видели да неке зграде горе?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам и тад рекао, да вам кажем искрено, ја можда у тренутку кад сам дошао нисам обраћао пажњу, нисам видео, али видео сам касније да је та бела кућа изгорела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то вас сада питам, како је могуће да шаљете 30.марта да траже локаторе у кући која је спаљена?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Та кућа колико је мени у сећању, мислим да је само горњи спрат, она је више спрата имала, да је само горњи спрат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ја сад питам, да ли сте ви слали у спаљену кућу да, односно колико год да је изгорела, да ли сте у ту спаљену до пола, од пола, горњи спрат, доњи спрат, да ли сте у ту кућу слали људе након паљевине?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Могуће, могуће, тако је. Зашто да не, па локатор остаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то нагађате или сигурно сте слали у спаљену кућу?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја вам кажем сигурно да само једном, једини пута сам послао људе тамо на том Рештанском путу, да ли је то био 30. а сад се зна да је то 30. једино тада сам слао људе на том путу, никада за време рата нисам послао људе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу се надовезати на ваше питање. Сведок Новковић Ивица, он је рекао да сте ви издали наредбу да иду да се претресају куће, да се сав доказни материјал донесе и да је то управо било тог дана кад су се и десила убиства. Он говори да одмах након тога што су ушли у кућу, да је иза

куће, да је дошло до убиства, до пуцњаве, говори прецизно ко је пуцао, значи да је само тог дана било.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте госпођо судија, али ако смо пратили и друге сведоке, Шурета Бериша је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте само ми реците, чули сте ваш значи полицајац, резервни полицајац који каже.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јесте, он је очигледно да је он у некој заблуди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У заблуди?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да, јер је очигледно да и покојни муж Ширете је гледао како му гори кућа, како је мого господин Новковић да врши претрес у кућу која гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, после је запаљена кућа, није он тако рекао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Госпођа Шурета каже да је са својим мужем гледала да прво што је урађено запаљена кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја само хоћу да ми прецизно одговорите како је то могуће ако она каже да тада сте ви издали, баш каже наредбу да се иде у претрес, да се донесе сав доказни материјал, и да након тога кад су ушли у кућу не затичу никога, молим вас, не затичу никога, пале кућу и одмах излазе и виде пуцњаву и убијају људе. Значи то је тог дана.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Никад није он реко да пале кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, запалили су.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он је рекао, али госпођо судија, он је рекао да истог дана иде да врши обезбеђење увиђајне екипе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте увиђајну екипу, то је нешто друго.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зашто да не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја вас питам за ово, немате објашњење?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па немам, али највероватније да је он у заблуди некој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је у заблуди?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте ви дежурну службу у Призрену осим ових, осим оружаног сукоба известили и о некој паљевини кућа?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Дежурну службу? Нисам да вам кажем искрено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, не ја, него не знам како да вам одговорим на то питање. У рату се дешавало тамо пуно што шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, али каже вам мало пре председник већа, па није био, у Сувој Реци није био рат.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рачунао сам да ће доћи време на пример и за то да се види ко је, шта је, како је све урадио, шта је запаљено, међутим као сви што знамо ми нисмо остали доле, наша служба није могла да функционише даље. Према томе, човек унапред ништа не може да зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ништа ми нисте одговорили. Значи ја вас једноставно питам. Сада да се деси негде неки пожар, позове се полиција, изврши се увиђај, види се зашто се то десило. Сад вас ја питам, у вашем граду Сувој Реци, ви сте тамо шеф полиције, нешто гори, да ли сте некога обавестили о томе, да ли вас је интересовао разлог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, рекао је да није.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тог дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вас је интересовао разлог зашто је то изгорело?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам обавестио, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е зашто нисте, зашто вас није интересовао разлог?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да вам кажем господине тужиоче, па видите да увиђајна екипа једва долази да изврши увиђај где има мртвих, а увиђајна екипа у том времену и у том рату, том догађају нико нигде није ишао да врши увиђај да ли је нека кућа изгорела, верујте ми да нема таквих случајева, ја не знам. Ако има ево ја сам ту. А највероватније то би.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ви не поступате око тога да ли други ради, него ви као шеф полиције треба да поступите онако.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам командир полиције, ја нисам шеф полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, командир.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја сам командир, ја сам други човек у ОУП-у, има шеф који је тамо, то је начелник ОУП-а Добривоје Витошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ви сте, у ствари у вашој надлежности су униформисана, јел тако лица, да кажемо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја јесам, али сам подређен њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Све што сам ја знао знао је и он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да је временска разлика између овог кад ви сазнајете за овај први леш, па кажете да ли је било 14, 15 није важно, и ово кад се касније обавештавате да је било тела на Рештанском путу. Сад вас ја питам, зашто одмах по доласку у полицијску станицу Сува Река нисте позвали Призрен и рекли овде поред Занатског центра има леш?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, ја кад сам ушао у дежурну службу или у својој канцеларији, највероватније нисам ушао у дежурну службу, него док је неко дошао код мене горе и ово, обавестио ме, ја знам да сам истовремено обавестио и за једно и за друго. Е сад, тај леш је склоњен, увиђајна екипа кад је дошла тог леша није било ту, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: О ком лешу ви сада причате, овај из?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: О том лешу о ком ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Занатском центру?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Занатски центар.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зантски центар, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е како ви знате да је склоњен?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што га није било касније, зато што сам био обавештен од стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад касније, истог дана или касније 30, кад касније?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не знам кад, ја мислим да касније сам био обавештен и касније сам сазнао, до душе и тог дана сам ја сазнао да је Бобан Вуксановић нешто радио ту и склањао та тела тамо што су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде нам то објасните, то сво време вас питам?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па шта ја имам ту да објашњавам, ја не знам шта је радио Бобан Вуксановић, ја не могу да објашњавам сад шта је он радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је, он је то и рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али није, чекајте судија, овако је рекао, значи он није хтео да обавести одмах Призрен зато што је тај леш касније склоњен, то је одговор.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је Бобан Вуксановић је рекао ти немаш ту ништа, ту је он главни.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немојте тако молим вас, немојте тако да ми убацујете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али ја питам, он ипак обавештава СУП Призрен да има и леш код.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Није мого да се врши увиђај пошто је леш склоњен, иначе ја сам обавестио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја вас то питам кад сте ви сазнали да је леш склоњен? Ви сте у два, три, четири.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не сећам се ја тачно, ја се не сећам тачно кад је склоњен леш, да ли је тог дана, одмах, или, ја не знам стварно. Ма не, ја сво време говорим али он тражи нешто од мене што ја не могу да одговорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте чули, шта је то Бобан радио са тим лешом или лешевима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта је урадио Бобан са лешом?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па чуо сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим ако је нешто чуо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Касније сам чуо да је организовао, да је узимао малолетна лица из кућа и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од кога сте то чули?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па чуо сам од грађана, од мештана тамо, то се причало, али нисам знао конкретно ништа. То је, значи он је командант града, он је био тај који је био задужен за, па видите ако се вратимо мало уназад овде та деца шта су доживљавала, како су њега доживљавала, они су морали јадни да иду, да тамо пред њим клече и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, Бобан Вуксановић није био командант града, то је у полицији тако било провејавало да је он био командант, имамо ми тачно шта је он био у то време, значи није био командант града.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Начелник, или шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Углавном имао је функцију а поготову у рату он је имао, он је такав човек који је знао да се наметне, који је знао да, он је раније био посланик, био је председник општине, значи он је имао на неки начин ауторитет међу тим људима тамо, а волео је, да вам кажем искрено, да се тако меша у туђе послове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја не желим да вас увредим, али зар није ваш посао да кад се, кад имате мртваг човека на улици да ви нешто предузмете, шта ту има Бобан Вуксановић да ради, начелник града или командант града или директор болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, објаснио је, то је његова одбрана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта он има везе с тим?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине тужиоче, ја сам објаснио, да сам хтео нешто да прикријем ја не би обавестио СУП Призрен, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате још нешто у своју одбрану да наведете?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа. Добро, можете сести, направимо једну паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза ради одмора у трајању од 20 минута.

Настављено у 11,50.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку испита сведок Вељковић Велибор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас позвати сведока. За сада не, то ћете се ви изјаснити.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Вељковићу.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте поново позвани у својству сведока. Ја ћу вам дати ваша упозорења и која су ваша права и обавезе, али претходно ми реците да ли има неких измена у вашим личним подацима, обзиром да сте неколико пута саслушани током поступка. Да ли се нешто изменило?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нема измене у личним подацима?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Нема.

Сведок Вељковић Велибор са личним подацима као у списима, без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичној одговорности. Да ли вам је то јасно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте положили заклетву па вас ја у смислу те заклетве и опомињем, тако да ви ћете данас да нам испричате поново све што вам је познато везано за страдање породице Бериша. Тачно је да сте више пута саслушани, међутим вероватно сте чули да је овај предмет, укинута је одлука у односу на Репановић Радојка, и наложено је између осталих и да се ви испитате у овом поступку обзиром на разлике у неким исказима које сте давали за време трајања овог поступка. Изволите испричајте нам где сте били од 24.марта од момента када је била непосредна ратна опасност објављена, које послове сте обављали, како је функционисала полиција у то време, шта се десило 26.марта и све чега се сећате а да је важно за овај догађај. Изволите.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да вам кажем, мислим полиција како је функционисала на Косову, почев од тамо негде марта '98, па до краја, то је једна читава историја, и то мислим није за причање, ми смо преживљавали, не ја, али друге колеге које су ишле по терену мислим све и свашта. Значи то се, људи су гинули, то се највероватније завршавало само писањем на папиру, људи који су извршиоци кривиних дела то нису ни довођени и тако, значи мислим. Поготово од кад је почело бомбардовање то је било стање за кукање, јер нама је, нама полицајцима значи укључујући значи и старешине ускраћене су основне ствари за живот, значи нема шта ја да причам и да лажем. Е сад, 24.марта када је почело бомбардовање, ја сам се налазио у станици као и сви колеге. У тој станици смо били можда једно седам дана, можда и мање, не могу да се сетим тачно. И онда распоред је значи само формало вођен, ми смо били сви 24 сата у приправност, значи неко је одмарао, неко је радио. И тако. Распоред само је због компјутера вођен, иначе због ничега другог. Да је ручно вођена евиденција није имало потребе да се води, јер се зна распоред рада. Е сад, 26.марта, ја сам вама значи више пута то причао како је било и тачно је да изјаве моје се разликују од претходних и ја сам реко разликују се и разликоваће се те изјаве, с обзиром на проток времена и с обзиром на ситуацију у којој сам се ја тамо налазио са другим људима. Мада је моја ситуација била одлична у односу на неке друге људе, односно на већину. 26.марта '99.године, ја сам се налазио у помоћном објекту где сам ја радио и ту сам ја и спавао са другим колегама, и било је негде поподне, и ја сам само закључао своју администрацију и желео да одем до просторија дежурне службе да седим, да не би био сам. Приликом доласка у станици, значи ја сам затекао не знам колико човека, значи не могу да вам кажем тачно колико човека, али казаћу вам значи сигурно за које знам да сам их затекао. Значи ја сам затекао ту Радована Тановића, затекао сам Мирослава

Петковића резервисту и затеко сам Слађана Чукарића. Не могу да се сетим ко је био вођа смене дежурне службе у Сувој Реци, значи то већ не могу да се сетим, а међу тим људима испред објекта ја сам затеко и свог командира Радојка Репановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, испред?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Испред станице у дворишту. Био је од Слађана Чукарића од Радована Тановића од Мирослава Петковића можда удаљен два, три метра значи, није нека велика била удаљеност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате ко је сведок «А», само да вас упозорим да је он заштићен сведок и да не говорите његово име и презиме.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока «А». Јел се сећате ко је био сведок «А»?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: А, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево добићете списак, дакле кад треба да споменете то лице, немојте именом и презименом него псеудонимом.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испред станице у дворишту ви сте видели Репановића.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, значи њега сам лично видео, не могу да се сетим шта ми је рекао, али она наредба је била извршење кривичног дела, значи не могу да се сетим дефиницију наредбе. И онда сам ја рекао, мислим да сам рекао, сад да ли сам баш тако рекао или нисам рекао, не могу баш ово, ја тамо не идем, и ја сам ушо у просторију дежурне службе. Можда два до три дана раније у просторији за задржавање лица налазио се један човек, ја сам вам описивао можда 55 до 60 година старости, био је ћелав, остатак косе је био сед, имао је белу дуксерицу са црним шарама, имао је црне панталоне, црне ципеле и онда од других људи сам ја чуо да је он, да је доведен од стране патроле зато што је пуцао на полицију. Значи оружани напад је вршен на њему, и онда је мени било чудно у ратно време да они њега доведу и само су га ту довели и не знам шта су даље радили с њим, да ли су они њега тамо доносили решење о задржавању, да ли су извештавали истражног судију, то ја не могу да се сетим тачно. И онда сад ко је тражио кључ од просторије за задржавање лица ја знам, у просторији, кључ од просторије за задржавање лица био је изнад главе вође смене дежурне службе, и сад ко је тражио тај кључ, ко је тај кључ дао, да ли сам ја дао, да ли је дао вођа смене дежурне службе, или је његов помоћник или неко други, не могу тачно да се сетим. Узели су кључ откључали су га, извели су га из просторије за задржавање лица и довели су га баш на том месту где пролазе возила, значи можда је било од, то је значи било двориште станице, можда је

било удаљено десетак метара од саме зграде станице. Ја сам само чуо пуцње, сад не могу тачно да се сетим да ли је пуцање из аутоматске пушке или је то пуцање из пиштоља. Метак је испаљен и ја кад сам изашао човек је био мртав. Значи ту је био, испред тог човека био је Слађан Чукарић, био је Мирослав Петковић, био је Радован Тановић, не знам још ко је од активних резервиста био. Мада сам ја њега лично видео да је он лежао мртав у дворишту. Преко пута станице налазило се једно возило, сад да ли је то камион или неки трактор, значи то не могу више да се сетим шта је било, био је паркиран и сад не могу да се сетим ко је мени рекао да ја кренем са двојицом резервиста, значи ја име не желим нећу да им помињем, зато што су они заштићени сведоци, и мислим логично је било да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, реците ко, реците псеудоним.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Само овај «А» сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Само «А», не, не ови, шта би их видео препознао би их, али они знам да нису били. Е сад кад сам ја изашо вани, убрзо, сад не могу да се сетим да ли сам видео кад су отишли Слађан Чукарић, Радован Тановић и Мирослав Петковић тамо ка Рештану, ка овој породици Бериша, значи то не могу већ да се сетим. Ја кад сам видео мртвог тог човека па сам од, не баш од вас, него од других људи што су ме саслушавали да се он зове Пекат Ељшани, ако сам у праву, тај човек, значи овде сам ја чуо од вашег колеге Милана Дилпарића, он ми је реко да се тако зове тај човек, ја нисам знао како се зове тај човек. Значи не могу да се сетим да ли сам их ја видео кад су отишли тамо ка тој породици Бериша, или их нисам видео, углавном десетак минута касније ја сам видео, чуо прво пуцње у правцу села Рештане, чуо сам врисак људи, и ја сам онда изашао на тротоару, баш на месту где стоји возило интервентна ауто патрола, да баш видим која породица се убија. И онда ја сам чуо пуцње из аутоматске пушке, видео сам људе како беже и видео сам како кућа гори, значи по ономе кад сам ја после тога отишо у пицерији људи опекотине на њима нису имали, значи вероватно су људи истерани из куће, неки су убијени у дворишту, па је кућа упаљена. Немогуће у оноликој ватри да човек прође без опекотина. И онда ја сам посматрао неке људе како беже, значи претрчавају пут и трче ка аутобуској станици, а неки падају мртви, и онда ја једноставно крећем на утовар тих лешева, јер је логично било да је морало да се ти лешеви негде сахране, наступила би зараза, велики број људи је убијено. Мада је и то одбијање, значи да пођеш са том групом људи помало коцкање са животом, значи ја сам мого да будем ту стрељан, шиптари су радили мислим све и свашта а ја једноставно се буним зашто они не буду убијени, значи

једноставно индиректно подржавам оно што су они урадили. Е то сам одбио, ово већ нисам мого да одбијем, утовар лешева. И онда ја крећем са двојицом колега резервиста, међу којима је био и заштићени сведок «А», ка тој кући. Испред нас је ишо да ли камион или трактор значи то не могу да се сетим ко је ишо, и онда сам ја ту затеко пет до шест мртвих људи, можда је било мање, можда је било више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Поред пута и тамо још, можда два, три метра од пута, од асфалта. И онда сам ја те људе утоварао, у међувремену ми смо ишли тамо ка Рештану, не могу да се сетим где, баш до ког места, у међувремену ја сам чуо и даље пуцње тамо, а ти пуцњи су се чули ка општини. Значи јер ја сам се сетио онако како људи беже, значи ту вероватно у неком локалу гледају са спасе свој живот. И онда ја чујем, прво сам чуо детонацију једне ручне бомбе, е сад да ли је то била једна ручна бомба или више ручних бомби ја то не могу да се сетим, и чуо сам после пуцње из аутоматске пушке. Значи ја сам ове лешеве утоварио, значи идем тамо ка Рештану не знам докле и враћам се ка станици и више значи не свраћам у станицу, него идем значи иза, да ли беше камион или трактор не могу да се сетим да видим ти лешеве где се, јер од оноликог пуцња морао је неко да погине, где се налазе. И онда ја кад сам кренуо ка од станице доле ка згради скупштине општине ја сам видео онде испред бензинске пумпе и наше активне полицајце и резервисте и онда ја идем ка њима и онда кад сам ту до бензинске пумпе стиго, само што сам прошо бензинску пумпу онда сам видео значи испед те пицерије, не знам како се звала та пицерија, она је скоро била отворена, можда десетак метара је била удаљена од главног пута, са сигурношћу тврдим да је био Радован Тановић активни полицајац, Мирослав Петковић и Слађан Чукарић. И ја ту прилазим, улазим, гледам ја кроз врата, ту је значи маса мртвих људи, били су мушкарци, али претежно жене и деца. И они су били значи мртви, и онда ми смо морали да их утоварамо. Не могу да се сетим тачно да ли је био доктор Бобан, значи Бобек Вуксановић директор Дома здравља у Сувој Реци, значи ту да сам га затеко или је био, или он је касније дошо, и онда сам ја са двојицом колега утоварао те лешеве у камиону, тад је био камион. Ту су биле претежно жене и деца. Како сам ја ушо, не знам колико лешева сам ја утоварио, мени је пушка била поред врата, моја аутоматска пушка је била поред врата, мислио сам да су сви људи мртви, међутим ја како сам леђима био окренут према вратима, једна старија жена, можда је имала око 65 година, нешто ми је на шиптарском рекла, не могу да се сетим, и нешто из груди, мада сам видео да је била рањена, мислим да је била десна рука рањена и нешто ми је рекла на шиптарском, ја

шиптарски не знам и ја сам само узео ону пушку и реко сам ова је жива. Не могу да се сетим ко је ушо у оној пицерији испалио је метак и жена је била мртва. Ја сам поново ушо, поново сам ја те људе утоварао, иза шанка је био један човек, значи тог човека, сем ако нисам побркао појмове да је неко сличан толико њему био, значи тог човека сам познавао, значи возио је аутобус, имао је 35 до 40 година старости, имао је, можда је био метар, 1,85 висине, можда око 70 килограма тежине је имао, у црно, црни џемпер и црне панталоне је имао на себи обучен и он је само рекао, био је непогођен јер иза шанка је био, каже ви сте ми убили целу породицу, оставите бар мене, и онда ја сам опет изашао, не могу да се сетим ко је ушао и испалио је метак и њега убио и више живих није било. онда сам ја ту утоварао људе, е после тога је дошла, дошли су људи из комуналног предузећа, мада су били доста млади људи у том времену неки су имали по 13, 14 година, неки су имали можда и 18 година, и они су их наставили утовар, ја сам се вратио ка станици и то је било. Значи после тога су, ја сам се онако сетио, мислим ти лешеви мора само за Призрен да се одвезу, мислим ненормално је било да се возе ка Приштини јер тамо је толико било небезбедно, ниси смео једноставно да прођеш и ја сам се вратио у станицу. Е после тога дан, два је било или три, не могу тачно да се сетим, чуо сам од колега да морамо да се измештамо и тако. Е кад сам се ја вратио у станици, пре сазнања да морамо ту станицу да напустимо због небезбедности, не могу да се сетим од ког колеге сам чуо да је наређење из Београда дошло да се људи не убијају већ да се иде од куће на кућу Шиптарима да се каже да у року од пола сата напусте Суву Реку, јер да ће ако не напусте Суву Реку да ће да прођу исто као и комшије њихове. И онда су већ неки отишли тамо, ја нисам ишо не знам тачно ко је отишо.

У међувремену је зазвонио фиксни телефон у станици и ја сам се лично јавио. Једна жена, не знам која је и шта је, она је рекла мени, каже «ево чули смо да ми мора да напустимо, шта је ово, где да идемо». Ја сам им рекао у Албанију. Она је рекла, каже «где ћемо ми у Албанију», мислим да сам рекао не знам, нисам хтео да разглабам на телефону, ја сам им рекао «морате да напустите» и спустио сам слушалицу. Мислим да није било ни пола сата, људи су напустили и од тог тренутка, од тих људи, значи нико није убијен, значи ја у том правцу где су они били ја нисам чуо пуцањ никакав и они су отишли. Е, сад после од колега сам ја чуо да су Шиптари рекли то је за право кад се све завршило било то тако, ви нас каже протерујете, ми каже смо барем свесно покупили кофере. Нећете покупти за два и по месеца кесе. Ми смо, каже идемо, вратићемо се а ви кад одете никад нећете да се вратите. Нажалост било је тако, јуна месеца смо морали да напустимо све од ред, значи било како било, сила бога не моли, ми смо морали ту да напустимо.

Колеге које су биле тамо су рекле да су се ти Шиптари сви значи вратили пре КФОР-а и какав је тамо њихов живот, да ли је тај живот њихов добар као што су га они замишљали или лош, то је већ друго неко питање и тако. Ми смо после 3-4 дана напустили станицу, отишли смо у Дом здравља, ту смо се можда једно 10-ак дана задржали, можда 15 или мање, не могу да се сетим, па у Шумском газдинству, па не знам у ком стану и онда смо били не знам колико у једној кући поред Ватрогасног дома, одкле смо ми напустили и то је заправо било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. По закону прво ће Вам питања поставити заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овде код нас питање да ли је то било 26-ог или 30-ог, сад Вас ја питам да ли сте Ви сигурни да је то било 26-ог марта?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Вам кажем, ја нисам сигуран, мени су рекли први пут кад су ме испитивали људи у нашем министарству.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ајде онда овако ћемо. Да ли је то било истог дана та наредба ујутру, око подне или поподне кад је било то убијање у пицерији, да ли је то било истог дана?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То протеривање људи, је ли тако?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим на тај утовар, на ту наредбу коју сте чули па сте одбили прву, прихватили другу, да ли је то било истог дана?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Исто, значи то је био рок негде отприлике 3 сата, можда и мање, можда и више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Оно што је овде најважније, чију сте ви наредбу да идете да убијате, одбили, ко вам је то рекао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Оптужени Репановић нажалост.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ко вам је наредио да идете да утоварујете те лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То не могу да се сетим. Не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је могао да вам нареди?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То не знам стварно, не могу да се сетим да кажем да ми је неко од старешина?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Репановић био ту присутан кад су утоваривани лешеве код пицерије?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А до ког тренутка Ви знате шта ради Репановић?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: До тог тренутка до кад сам ја одбио наредбу, значи да кренем прво у убијање тих људи и до тренутка до кад је тај човек убијен Пети Ељшани убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли су ови, на кога се односила та наредба, без обзира што сте Ви то рекли, само нам поновите, наредба за убијање ко је послушао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Вероватно ови људи што су кренули тамо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Значи Радован Тановић, Слађан Чукарић, то су активни полицајци и Мирослав Петковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад Вас ја поново питам, то је било тог истог дана кад сте Ви видели после те људе који су бежали и вриштали и убијени у пицерији?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да, то је било у року можда 10 минута од момента кад сам ја дошао у станицу убијен тај притвореник до тамо, можда то у року од 10 до 15 минута је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад ћу онако да Вас питам нешто што сте Ви већ рекли, па ћете Ви мени само да кажете да ли је то тако или не. Значи, на главном претресу 07.11.2006. године, то је оно први пут кад сте на главном претресу у суду, страна 83/112, на средини стране, сведок каже: «Не могу да се сетим како ми је рекао али лепо знам да је хтео да ме пошаље са једном групом људи». На шта се то односи кад је хтео да Вас пошаље са једном групом људи?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То се односи значи на Слађана Чукарића, Радована Тановића и Мирослава Петковића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где да вас пошаље?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту, то убијање људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, да вас пошаље у убијање људи?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам разумео, не могу да се сетим кажем Вам, наредба је била кривично дело.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Зато што Репановић каже да он никакве везе са тим нема. Сад Вас ја питам, да ли има неко више везе са том наредбом од Репановића?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, он вам је?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да вам кажем нешто, да кренемо значи мало опет редом са доведеним лицима. Овде код вас већ видим, значи зна се питања ко поставља а ко даје одговоре и тај који даје одговоре која може питања да постави. Са доведеним лицима је код нас чешћа појава да се не зна, кад се човек доведе да се не зна ни ко поставља питања ни ко врши претрес, ни ко га обезбеђује ни ништа, значи имао сам школу прошле године

са тиме да полицајци једне најобичније лажове глуме и да сам ја због тога био кажњен. А што се тиче тог човека да вам кажем нешто и морате да знате, тај Пети Ељшани. У моменту кад се доведе човек осумњичени, значи ми имамо само право да саслушавамо људе у својству осумњиченог, а не сведок и окривљени. Сведок и окривљени морају да буду овде пред судом. Кад човека доведеш у својству осумњиченог, значи патрола је, ја уопште не сумњам у то да је он пуцао на полицију, они су све и свашта радили. Међутим, они су били дужни када је у моменту довођен у станицу, мора да се прво зна због чега је човек доведен. Они су само оно испоштовали, довели смо га, један од разлога за довођење без наредбе, значи изда се наредба, затицање у извршењу кривичног дела који се гоне по службеној дужности од стране полиције. У моменту од кад је он доведен у станицу он је значи био дужан да се упозна због чега су га довели као осумњичени, а друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговарајте само на питања молим Вас, одговарајте, није то битно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам Вас то питао. Ајде овако, ја сам Вас питао Радојко Репановић каже да он нема везе са том наредбом да се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, само овако да се договоримо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ли Ви онда то поставити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо толико пута постављали иста питања и добијали различите одговоре. Дакле, одбијају питања која се понављају. Разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опет исти транскрипт 07.11.2006. године, страна 91/112, при дну стране, Ви сте тада рекли на том главном претресу – «И онда кад је све то почело, мој командир Радојко Репановић онда је рекао да се мора да иде у утовар тих лешева»?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је било на главном претресу сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На главном претресу.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сад могу да кажем да баш није рекао, рекао сам Вам да не знам ко ми је рекао, да сам можда и ја сам отишао тамо, али не могу да тврдим да ми је то наредио, а сигурно сам рекао јер то је аудио снимак, значи нема шта да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда даље кажете на следећој страни 92 – «али ја знам да је мене терао да идем», мисли се исто на Репановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите хоћете ли Ви приговор или бранилац по службеној дужности? Ви сте по заменичком, је ли тако господине Налићу?

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја мислим да је свеједно. Пошто је моје пуномоћје по овлашћењу потпуно исто као његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то у реду. Ја сам Вам дозволила да седите ту али овде је бранилац по службеној дужности адв. Исаиловић. Онда по томе би могли још пет тако да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Имали смо до сада прилике да заступамо господина Репановића, нисте се никад противили било ко да постави питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви нисте били ту, наравно.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам га посећивао у затвору, ја сам куцао жалбу, ја сам био на јавној седници итд., није било до сад примедби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, мислим да је јасно кад се постави бранилац по службеној дужности онда је логично кад он није ту, кад није присутан да Ви ако сте замеик да мењате.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ово су служене ствари судија и ово су сложени поступци и ја овде бих више волео да се моја улога схвати као помоћника колеги Исаиловићу. Ја радо помажем у овако једном сложеном предмету. Овде се ради о примедби, кратко бих је ставио. Шта ми сада радимо. Сада проверава поштовани тужилац да ли се сведок сећа својих ранијих исказа. Не видим каква је то схрха и сматрам да та питања воде само даљој конфузији, ово је већ довољно конфузно што смо чули да се он не сећа шта је рекао а каже има снимак. А који је циљ колега тачно то да ли се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предочавање раније шта је рекао.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Предочавате исказ неког другог, може и овај али онда га треба питати да ли је тада говорио истину или сада итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите наставите, наставите тужиоче.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте коментаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Управо то и јесте, у томе и јесте ствар да то су и примедбе другостепеног суда да утврдимо шта нам је сведок река. Сад ја не знам на који други начин да то утврдимо ако не питамо сведока да му предочимо шта је рекао и да га питамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно предочите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, на следећој страни 92/112, при врху стране, пита Вас председник већа, а односи се наравно све на Репановића, па Вас пита председник већа – «Па где чујете да он говори, да ли се окрећете, где се налази ако кажете да чујете да он говори, шта је рекао тачно, шта је рекао»? А Ви кажете – «Не могу да се сетим тачно, али ја знам да је мене терао да идем са Сретенем Јанковићем и са Ивицом Новковићем да утоварам те лешеве који су већ били овде испред ове куће на Рештанском путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте реаговати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад Ви кажете да Вас није, не можете се сетити ко Вас је терао да идете на утовар лешева, а тада нам на два места врло прецизно кажете, ево понављам поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиче, само да Вам скренем пажњу да имамо сведока заштићеног.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, схватио сам. Разумете? Е, сад Вас ја питам, рекли сте да сте чули за наредбу за убијање, то сте одбили, то Вам је он директно рекао, сад хоћу да питам за наредбу за утовар лешева ко вас шаље да идете да утоварујете лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим сад. Тад сам рекао тако, међутим, време је пролазило од момента кад су људи убијени до данашњег дана то је 11 и по година прошло, сваки пут кад ме будете звали, значи изјаве постоји опасност да се све више и више разликују, можда сам тад, тад сам сигурно то рекао јер то је аудио снимак, а сад ја већ не могу да се сетим да ли је он то рекао или није рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, ајде да поједноставимо ствари. Суштина је ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно што сте изјавили тада, ако је већ толико времена прошло кажете, је ли то тачно што сте тада изјавили?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је било 2006. године, новембра 2006. године.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Чим сам рекао вероватно је било то тачно, то је прошло толико време да ја више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се договоримо. Оно чега се Ви не сећате реците ја се сада не сећам, али немојте напамет говорити.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је друго већ, нема проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде да Вас питам да ли сте икад нешто рекли што није тачно, а да Вас је суд нешто питао а Ви нешто измислили и рекли да нешто није тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Немам ја никакав разлог да измишљам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Наравно, то је суштина. Значи, оно због чега смо ми Вас позвали и данас и 2008. и 2006. године и пре тога истражни судија, да ли је овај човек Радојко Репановић Вама тог 26. марта 1999. године наредио да заједно са Чукарићем, Тановићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је тужиче. Ово ће бити и четврти пут да то понавља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, нек каже јасно и гласно.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро изволите браниоци.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јесте ли Ви у међувремену дали још неки исказ, рецимо прошле године 2009. године неком органу, некој институцији, нашој земљи, иностранству?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ко ме сте дали тај исказ?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Морао сам да идем овде сам саслушаван 2008. године, а месец дана после тога су ме звали да ја морам да идем у Хаг, после ме држали у неизвеснот пола године тако да сам ја у Хаг ишао прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за који предмет?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: У првој половини јула. За овај предмет, убиство породице Бериша.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ви сте рекли, тужилац је суфлирао да сте чули наредбу о убијању, Ви сте рекли да сте чули наредбу да се изврши неко кривично дело, да ли сам Вас ја добро разумео?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Које кривично дело.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кривично дело убиства.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Је ли изговорио командир?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Није изговорио, али сам га ја тако срачунао.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Реците ми је ли та наредба да се изврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се смејати молим вас, удаљићу вас све из публике.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Је ли та наредба да се изврши неко кривично дело Вама издата лично, непосредно, сами сте били или је ту наредбу требао да чује још неко?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту су били и други људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па кажем ови људи што сам ја навео, значи Чукарић, Тановић, Мирослав Петковић и не знам још ко, не знам ко је био и вођа смене дежурне службе.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Шта се дешава после издавања наредбе, где сте Ви отишли, а где су отишли ови други људи?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам отишао у просторију дежурне службе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у просторију дежурне службе.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јако је битно зато што има један део који се не поклапа логички са његовим исказом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што се не поклапа браниоче. Браниоче да се договоримо. Значи, нећете постављати иста питања. Рекао је потпуно, он је рекао да је после тога ушао у просторије дежурне службе, а Ви тамо где Вам се не подудара где је шта како рекао предочите.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Не извините, када сам у првобитном поступку постављао ова питања нисте дозволили и сада смо дошли да опет морамо да постављамо питања. Дозволите да одговори. Где су отишли људи после издавања наредбе, да ли су кренули неким путем?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Чим се, ја кад сам изашао можда после једно, кад је тај човек убијен.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Чекајте, причамо о наредби. Али прво да видимо наредбу, нико није поменуо реч убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли где су кренули ти људи након наредбе?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Али после наредбе, прво што се десило добили сте неку наредбу, је ли тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Где су отишли ти људи онда после те наредбе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам ко је убио тог Петитељ Ељшанија, након тога су они отишли у ту породицу Бериша.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Кад се десило убиство тог Петите Ељшанија?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда после 2 минута кад сам ја ушао у просторије.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: А кад сте ушли у просторије дежурне службе, после наредбе или пре наредбе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: После наредбе.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: После наредбе? Значи, сви заједно улазите у полицијску станицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то није рекао, не можете закључивати, нећу дозволити, питајте с ким је ушао а не значи да сте заједно.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Они нису ушли је ли тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Они нису ушли.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Како изашли кад Ељшани?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е не знам ко га је извео, то су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте рекли немојте говорити молим Вас, објаснио је. Значи да се разумемо, само кад Вам дам дозволу тад ћете одговорити.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли Вама да поставим питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и преко мене.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: За притворено лице је добио информацију од људи који су били у дежурној служби, је ли то тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли је он уопште видео притворено лице, ако га је видео где и колико дуго?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дао је опис, јесте ли Ви описали?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да, али где га је видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели то је друго питање.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кад су га извели из просторија притвора, иначе пре тога ја сам само чуо тамо кашаљ и онда сам ја људе, не знам кога сам питао ко се налази у просторији за задржавање, они су ми рекли да се налази човек који је пуцао на полицију, нису ми рекли ни име, ни презиме, ни ништа.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли га је видео уопште?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тад га нисам видео, а после тога сам га видео, а после тога сам га видео кад су га извели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад после?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кад су га извели и убили, тад кад је изведен био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га видели кад га изводе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам видео кад га изводе али не могу да се сетим ко га је извео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Шта се десило са лешевима тог притвореника?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И он је утоварен.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ко је њега утоварио?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли сте се можда сетили у Хашком Трибуналу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, можда или сам га ја утоварио, не знам.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: У ком правцу су Чукарић, Тановић и Петковић отишли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је у правцу куће породице Бериша.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е да у правцу Рештана.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: У правцу Рештана?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јесте ли то исто рекли у Хашком Трибуналу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако, ми не знамо шта је рекао у Хашком Трибуналу.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Па ми смо до сад прибавили све што је нађено у Хашком Трибуналу, чуди ме како нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, значи само оно што имамо у списе.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Приликом утоварања лешева да ли је било и старијих лешева, тела која су убијена неколико дана пре тог догађаја?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим, мада, пазите, значи и ту ја зебњу осећам јер кад су ме у Јеврема Грујића улици два пута саслушавали мени је написано, значи која питања ће да се поставе. Између осталих питање је написано догађаји који су се десили, лепо су написали, мислим дај боже да су они погрешили и нетачно проценили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вељковићу, одговарајте на питања.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: 26 има, каже и око тог датума, значи не после негде око тог датума, то већ не могу да се сетим значи да ли су неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је већ било раније лешева тамо?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е да, јер су они написали око тог датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Реците ми, Ви сте испричали сад овај догађај у овом Занатском центру кад сте били да скупљате тела погинулих лица, па се онда десило да сте видели жену која је тражила помоћ а Ви сте пријавили да је она жива и онда се десило убиство.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Па онда сте поново ушли и видели сте још једно лице које тражи помоћ?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па можда то је било у року од 10 минута.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли би то лице било убијено да нисте пријавили да је живо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, не разумем?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па чули су и други људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас како је питање, да ли је то лице?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли би то лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Колико видим, не бих да се изјашњавам на ту околност, да ли би то лице уопште било убијено да људи који су извршили тај злочин нису добили информацију да је још неко жив?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да закључује?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Па не, то је евидентно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам примедбу на овакво питање, јер смисао питања уопште није одговор на питање, него је смисао питања да се застраши сведок, да му се наметне осећај кривице да је он крив за некога ко је убијен.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Управо је то питање да ли он има осећај кривице да су неки људи извршили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево одговорите?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја осећам кривицу, али да вам кажем нешто, да су и други људи чули кад је он гласно и јасно човек иза шанка рекао «убили сте ми целу породицу, оставите барем мене», не само ја него и други и жена претходно што је била и други људи су чули.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Питали смо Вас бар десет пута како је гласила наредба, увек сте давали други одговор или сте рекли да се не сећате, а онда сте десет пута поновили, у сваком исказу поновили сте од речи до речи оно што је то лице које је убијено у Занатском центру рекло «побили сте целу моју породицу, поштедите бар мене», то сте и данас рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте запамтили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То сам запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, ето објасните, зашто? То Вам је урезано у сећању?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Остало ми је урезано у сећању али ово не могу да се сетим.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Управо због тога Вас питам, притворено лице сте видели на кратко, детаљно га описујете и шта је носио и какав је џемпер имао, па онда описујете детаљно шта Вам се десило у Занатском центру, тиме закључујем да Вам је моћ перцепције веома добра, па сад ми није јасно како се наредбе не сећате и то је опет нешто јако упечатљиво у животу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу ја свега да се сетим, то већ не могу да се сетим без обзира на одговорност, не.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Та прича око Ваше наредбе, будући да сад кажете да није било довољно јасно, је ли то можда ваша претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас немојте тако.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јасно је уколико може да се сети речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је рекао да је то извршење кривичног дела, тако је рекао.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, значи није била довољно јасна, значи онако како је он рекао тако предочите.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Је ли то било јасно речено идите на терен па извршите то и то?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим шта је, али сам је срачунао да нешто, да је та наредба чисто кривично дело, прекорачићу најтеже овлашћење.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Је ли то Ваше срачунавање, да ли то значи претпоставка нека Ваша?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је била моја претпоставка и нажалост била је тачна и трагична, боље је било да је била нетачна, боље.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Осим те наредбе да се иде на лице места да се изврши неки злочин, је ли било неких припрема за одлазак на терен у самом дворишту?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То већ не могу да се сетим, то већ ја нисам био тад кад је то било.

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Колега, имате ли Ви можда?

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, само пар питања. Ова издата наредба за убијање коју користите Ви овде данас кад говоримо, је ли то Ваш израз или сте то чули од некога другог?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је мој израз.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То сте Ви смислили, нико није тако рекао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То сам ја рекао, значи мораш нешто да кажеш, можда неком то не одговара.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми овај Ељшани кад је убијен јесте ли Ви видели његово тело?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам га видео у дворишту.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: У ком положају је било његово тело?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Он је на леђима био.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како мислите лежао је на леђима?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па да оно кад су му пуцали у груди, у главу.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли видели где је он погођен, јесте ли видели рану на том делу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сећам, али то је вероватно глава или груди.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли га познавали раније, јесте ли га некада виђали раније негде?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не знам, јер ја не знам тај човек одакле је, да ли је са територије Суве Реке или са неког другог терена.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта сте рекли да су Вам у Јеврема Грујића да су Вам дата написана питања, Ви сте иначе често говорили да су Вас негде инструисали итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није ниједног тренутка рекао да су га инструисали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не данас, говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ниједном није рекао, ниједном.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, можда сам ја био мало преслободан у речи али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако то други сведоци говоре онда је то тако, тако је рекао у Хашком Трибуналу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекао је и тако «мени су говорили, мени су објашњавали и рекли у Хашком Трибуналу», хашки истражитељи су изнудили његов исказ у изјави његовој на главном претресу 18.01.2006. године пред хашким истражитељима «јесте била изнуђена изјава».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Налићу, коју нама Ви цитирате изјаву?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: 18.01.2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18.01. ниједном није рекао да је била изнуђена изјава, дајте нађите ми где је то било, ниједном није то рекао изнуђена изјава.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ако су други сведоци рекли да су ти људи били присутни онда би требало да их укључите и у моју изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је то тако, онда је то тако, па то је Ваш закључак, а и то ћемо видети, испитаћемо како сте Ви дали ту изјаву.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је. Па то и суд управо виши је наложио да испита овај суд како је дошло до тога да се упркос честим понављањем различитих исказа дође до тога. Реците ми молим Вас јесте ли Ви имали контакт неки са пуковником Радославом Митровићем који је овде био окривљени у овом поступку, па онда је ослобођен правоснажно, после ових догађаја, после ових догађаја у Сувој Реци да ли сте били?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мене је он само први пут питао 2003. године шта су ме питали, можда 6 месеци после првог саслушања можда за десетак минута, значи која питања су мени постављали и шта сам ја рекао за њега.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте Ви то њега видели да Вас он пита такве ствари?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Он је лично тражио да се са мном.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли он Вама надређени старешина био у том тренутку?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Није, он је онако једноставно замолио старешину да ја сиђем са терена и да ме пита, десетак минута је трајало ово.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где сте се то нашли да Ви њему испричате то?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ми смо се нашли били у Сијаринској Бањи, пошто је он био на ручку, на доручку и ја сам му рекао – «Знате шта, ја сам рекао да вас тог тренутка нисам видео», е сад ко је шта рекао за њега, то ја не могу да залазим у то и он је у том, у овом процесу био лишен слободе, то што сте га Ви ослободили то је већ нешто друго.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас на ком језику Вам се обратила ова жена, чини ми се да сте рекли на албанском, а овај господин?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На српском.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На српском?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви разумете албански?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекли сте данас, вероватно су истерани у двориште, говорите о лицима која су се налазила у Беришанским кућама, неки су убијени у дворишту, а неки беже ка станици. Буни ме та Ваша конструкција, вероватно су истерани у двориште, јесте ли Ви то видели да су истерани или претпостављате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па чим су бежали из дворишта, како нису истерани из куће и дворишта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли видели да их неко истерује?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То већ нисам видео.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Јесте ли видели да неко конкретно, где сте Ви стајали кад су они бежали, где сте се Ви тачно налазили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам се налазио на тротоару где су паркирали возила интервентне аутопатроле.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта се дешавало, Ви кажете да нисте видели ко их је истерао, видели сте ко је пуцао у њих?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ни то нисам видео, ја сам само чуо пуцање, али видео нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро и кажете бежали су тамо ка том центру и остало, је ли то да су се неки склонили у локале Ваша претпоставка да су тамо потражили спас?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Била је моја претпоставка и на крају претпоставка је била тачна кад сам ја дошао после једно 15-20 минута, пола сата или сат времена, не могу да се сетим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми је ли Вама некад неко описивао овог Ељшанија?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Вам неко рекао његово име како је тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мени су само рекли овде ја мислим 2004. године кад ме је Ваш колега Милан Дилпарић саслушавао, он ми је рекао како се он зове, ја нисам знао како се он зове.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли запамтили то име које Вам је рекао судија Дилпарић тада, пре 3-4 године, јесте ли запамтили то име?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је Петит Ељшани, он је рекао тако.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми, малочас рекосте да сте нешто у међувремену кажњени јер су полицајци лажљиви, зашто сте тачно кажњени?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је било нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То се ради о томе довели људе на саслушање па их пустили на пут да би другог колегу саслушали, они једноставно побегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је било прошле године, значи то је независно од овог случаја, побегли, онда сви од ред кажем ту нема шта хајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кажем за ово лице за Петит Ељшанија, значи чим се доведе човек у својству осумњиченог, решење, адвокат, спроведи га истражном судији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви знате да није било никаквог решења, да ништа није њему саопштено због чега је приведен, откуд Ви то знате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Вам кажем нешто, то је било можда три дана он је седео, ми само имамо право до 48 сати да га задржимо у станици и више немамо право. Чим су они донели њему пресуду без икога игде, значи они никога нису извештавали, ни решење о задржавању ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми то кад сте утоварали те лешеве, како сте се кретали, куд сте ишли прво, на прво место где је стао тај, не сећате се да ли је трактор или камион био тај у који сте утоварали лешеве, јесте ли тако рекли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Овај, а где се прво зауставио? Где сте прве лешеве нашли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам прве лешеве нашао у тој кући где су убијени можда 5-10 минута пре тога. Поред самог пута, не у кући тамо него поред самог пута.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли то у кући, у дворишту куће? Или ван дворишта куће на улици поред пута?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Поред улице, сад ту где су они били, да ли је то било њихово двориште, то је било ја мислим неограђено. Да ли је то баш било њихово двориште или је то било ко јавна површина, то већ не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било ван ограде или унутар ограде?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, ја мислим да та кућа није била ни ограђена. То је било од асфалта можда.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А колико далеко од куће су била тела?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па од куће су била можда од улаза, ја нисам улазио у ту кућу и не знам можда отприлике десетак метара.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Од зида, да кажемо од зида куће коме су најближе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда десетак метара.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте приметили да су нека од тих тела, јесте приметили каква су тела у питању? Мушка, женска?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим, зато већ не могу ништа.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли било нешто карактеристично на тим телима о чему би могли данас да нас обавестите?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А реците ми молим Вас, је ли било даље, и онда сте одатле од те куће, колко сте се ту задржали отприлике код те куће?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да не слажем можда једно десет минута, можда и мање.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колко је ту било лешева кажете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: По мојој процени, можда су били 5-6, можда је било мање, можда и више.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Колко је вас утоварало?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тројица.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел возач утоварао или је био возач? Јел сте знали ко је возач?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел возач познато, непознато лице? Није полицајац?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам, не могу да кажем да је полицајац.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим Вас овај, даље где сте отишли, одатле од те куће, односно од тог места где сте узели тих 5-6 тела?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам отишо у правцу Рештане, сад где сам, где смо се окренули не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где сте ишли? Јел сте ишли у правцу Рештана или?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да, знам да је био правац Рештане.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да нисте у правцу Студеничани?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па то је, Рештане, Студеничане.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел био тамо пут блокиран у то време? Јел се догађало нешто на том путу где сте Ви знали?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На том путу се нон-стоп догађало, него што нисмо наишли на.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колко сте далеко пошли тим путем према Студенчану?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја не знам, можда је било да не слажем једно три километра, можда и мање.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Којом брзином сте отприлике та три километра прешли? Јел сте се задржавали успут?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте још нигде више никаква тела узели?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми да ли је било старијих лешева међу телима које сте скупљали од оних што би могли да кажемо да су евентуално данас настрадали или тако нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од раније да су били ту лешеви. Значи, не тог дана који су страдали, него од раније.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Лепо вас разумем, не, не, не могу да кажем то ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете то да кажете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не можете да се сетите? И онда шта се дешава? Ви сте дошли и окренули на неком месту? Зашто сте ишли толико далеко 2-3 километра?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам то возач боље зна што је ишао тако далеко, а не ја.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Возач командује и Вама.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не, ми идемо како.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли возач неко наоружано лице у униформи или је возач, не сећате се?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не сећам се то.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И значи Ви долазите до неке тачке и ко доноси одлуку да се на том месту окрене и да.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Вероватно возач, возач. Нико није био.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И како онда полазите ви одатле? Куда идете? Јел негде застајете још успут?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не. Идемо ка станици. Идемо ка станици, онда смо десно скренули ка том Занатском центру.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А зашто ка станици? Одакле Ви знате, односно да ли је Вама неко рекао да тамо на станици има нешто овај од тог посла да се обави да се некакви лешеве утоварају?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Вам кажем, чим сам ја чуо пуцањ док сам био на Рештанском путу, ја сам се сетио, значи чим је пуцањ био, то су људи убијени у њих се пуца, да се мора то утоварити.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чекајте, Ви сте чули пуцањ ту и видели сте да бежи народ из куће Бериша, из дворишта Бериша и ту сте чули неке пуцњеве. Те пуцњеве који су на жалост, овај резултирали том погибијом, те лешеве сте Ви већ покупили ако сам добро разумео.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Одакле Вам сад претпоставка да се негде још налазе лешеве и право идете тамо. Да ли Вам је неко рекао да управо тамо треба тражити лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не. Не, нико ми није рекао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па како сте се онда упутили тамо? Зашто?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Зато што сам ја већ претходно чуо пуцње ту.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како сте определили са три километра да је пуцањ из Занатског центра а не из неког другог краја Суве Реке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како три километра?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па сад је рекао три километра су отишли овај путем за Рештане, а можда и мање, то је допустио, знам да је раније рекао километар и по.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Вам кажем, ја кад смо кренули утовар тих лешева, тих 5-6 што су били, ја сам видео људе кад су побегли, док смо ми кренули значи камионом да те лешеве утоварамо значи камион је полако ишао, ја не могу да се сетим ко је од колега тамо отишао ка том Занатском центру, значи ми смо полако кренули, они су вероватно брже од њих ишли.

Док смо ми ту кренули, то је било рок 5-10 минута, ја сам већ док сам утоварао те лешеве код тог, код те куће, ја сам већ тамо чуо детонацију бомбе једне, сад да ли је било више или не, то већ не знам и чуо сам пуцње.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да Вас подсетим, Ви сте овај раније сведочили да сте у повратку, да сте у повратку кад сте окренули на путу за Студенчане, да сте у повратку чули ручне бомбе, а сада тврдите да сте их чули одмах кад сте утоварали већ ове прве, кажите шта је од та два Ваша исказа истинит исказ? Можете ли да определите?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим кад је било тачно, али и да је било и пре и после тога, било је.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А сад ми реците, Ви сад кажете, неко је, ишли су с Вама и сад је неко испредњачио испред Вашег тог камиона или трактора, отишао напред јел тако? С ким сте Ви остали код трактора да пешачите према?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја и још двојица ових.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Која су та двојица?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Они су заштићени сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један, један.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Заштићени сведок «А».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А друго лице?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Други је био исто резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само су ово заштићена лица, ко је други био?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: А то је, онда је био Ивица Новковић, тако нешто, да, да, Ивица Новковић јесте.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И добро, колко Вама треба времена да одете тамо три километра или краће од тога. Данас сте рекли три ја дозвољавам да сте се преварили, а ишли сте негде онако без икаквог повода нека два-три километра, зато што камион иде и Ви идете за њим. Добро, претпостављам да сте мислили да он зна куд иде, он се окренуо, враћа се. Колко траје тих километар и по за трактором пешице Ви ходате и назад? Знате ли Ви колко пешак пређе, овај за колко пређе километар?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда је било пола сата, можда је било пола сата, не могу да се тачно сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И кад сте Ви онда чули те пуцње? Сад сте рекли не можете да чујете.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кад сам утоварао, ја већ кад сам ове прве лешеве утоварао, ја сам већ чуо пуцње и онда ми смо полако ишли, како полако идемо оно се тако чују пуцњи. Јел је то било.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И Ви сваки пут знате да ти пуцњи управо стижу из тог Занатског центра?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па да, зато што је баш из тог правца се чуло пуцање.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта се налази још на том правцу код Занатског центра? Да ли се ту налазе још неки други објекти? Можда некакво двориште, нечија кућа, нека школа, нека, шта има иза њега?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па ту, у тој аутобуској станици то је био фактички звали су га тржни центар. Различите агенције биле су продавнице, била је пицерија «Дискомети», било је не знам једна, један као ресторан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви идете према том тржном центру и? Шта? Кад прилазите, шта видите? Шта затичете ту?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Вам кажем. Значи, ја идем ка правцу Студенчани и Пећани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И кад се враћам, значи ја не улазим у аутобуску станицу, значи ја све Рештанским путем идем ка станици, не улазим у станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам дати скицу, обележите пут којим Ви идете кад се враћате. То је скица коју сте Ви обележили када сте први пут били саслушани. Може. Погледајте ту скицу.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ево на пример, ставите тачка А одакле сте кренули, или 1 број одакле сте кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако, прво добро погледајте ту скицу и реците да ли је то, да ли Вам је јасна та скица? Јер Ви сте раније обележавали. Видите слово А и Б. То је скица коју сте Ви потписали, А је било где сте се Ви налазили јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, онда морам да приговорим, ако му се показује доказ на коме је он обележио онда.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не, ја.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Питати куда пролази ако је већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не. Ово је само обележено, ово није обележен тај пут којим иде само место где је слово А где сте ставили, то је ваљда место где је Репановић био кад је говорио, јел тако? Ако сам добро запамтила.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, ја кад сам наишао, отприлике Репановић је био овде, ту где је јединица где је овај прозор где је. Ту, прозор први, десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код улаза, а шта је ово А што сте обележили? Ко је ту? Ко се ту налази?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту су се налазили, ту се отприлике овде где је А био, ту се налазио тај човек Петит Ељшани, ту.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И сад куда Ви идете даље?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Значи, ја одавде где пише стаза, ја посматрам, ето, ово где пише кућа ОЕБС, то је тај, значи, ја одавде посматрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми на жалост, не можемо на документ камери да, дођите овде да прво, да види и веће како објашњавате.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Можемо и ми да приђемо судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Ево овако. Укључите микрофон.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли могу и ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, наравно изволите.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Значи, ја овде стајем, значи ја сам овде био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када у ком моменту?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: У моменту кад сам видео овде ОЕБС да пролазе да беже људи и падају мртви, значи, одатле сам посматрао овде. Е сад.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да га питамо која раздаљина то, пошто немамо размере града.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда око 100 метара. Мислим да има 100 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците где се налази Репановић када Вам је издао наредбу за извршење кривичног дела?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Овде. Овај прозор где је, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите Р – Репановић.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Где? Унутра? Напољу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Напоље, напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево црвену да вам буде јасније. Значи, ту се налази Репановић, ту где је обележено словом Р – Репановић, у моменту када Вам издаје наредбу за из које произилази да се изврши кривично дело.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да. Ја одавде излазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се Ви налазите?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па ја сам се негде налазио отприлике овде, где је овај други прозор. Не, не, ту овде негде од њега можда метар-два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А где се налазе ова остала лица? Петковић, Тановић, Чукарић, где се они налазе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Они се овде налазе само преко пута, можда два метра од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите ту тачкице и ставите Петковић – П.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ево отприлике овде П.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић, Чукарић – Ч. Тановић јел тако? Ту се они налазе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се још неко налази на том потезу кад Ви чујете и када схватате да је то наредба за кривично дело? Да ли се још осим њих неко налази?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам ко је, не, не, не могу да се сетим ко је био. Били су, ал не могу никако да се сетим ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И Ви онда улазите у дежурну службу. Где сте Ви стајали кад сте видели леш овог притвореног лица?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам изашао вани, ја сам само чуо пуцањ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било притворено лице лишено живота? Обележите.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Отприлике значи, не могу баш тачно да се сетим овде где пише двориште, како да напишем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите Елшани ставите Е.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Отприлике овде, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да обележи где се налазе сведок «А» и Новковић Ивица пошто каже да су и они били ту.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту не знате где се налазе? Добро. Изволите.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам стварно.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да наставимо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Обележите где сте Ви били кад сте посматрали све то?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ево овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо једним редом, ево бранилац.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад смо већ пришли сви, он нема прилике после да то гледа.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја знам овде, одлично је мени позната скица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам разумљива?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Разумљива скица значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ Вам је и показана била.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекао си на тротоару?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На тротоар овде где пише стаза значи то је ту.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јеси на стази или на тротоару? То су два различита појма.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тротоар, али не могу да се сетим где.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро. Ево га пут. Тротоар, нормално да је поред пута. То је овде отприлике.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Онда обележи.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Напољу сте?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи, на тротоару си је ли тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Али овде га нису зацртали.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нема везе али пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад? У ком моменту сте Ви ту?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: У моменту кад сам чуо пуцањ и посматрао све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде да не летимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не можемо сваку тачку сад да обележимо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ово је битно мислим судија, одакле он посматра све то?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је. Зато што са стазе не може да види ове људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неколико ситуација. Значи, овај, прво сте га питали за ситуацију кад Репановић издаје наредбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда је он показао и ово што је уписано је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Наставите са питањима.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми сад даље, где сте Ви кренули одавде кад сте дошли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја кад овде посматрам, не могу да се сетим, али мислим да је овде где пише главни улаз да сам одатле кренуо.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. И где сте у ком правцу? Не кажем ја на који сте излаз изашли.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Овде је био, ја мислим ту је био тај камион, трактор шта ја знам. Значи, овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите камион, трактор или шта хоћете.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту К.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нека нацрта коцкицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коцкицу, камион.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: К или коцкицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коцкицу нацртајте да знамо да је камион. Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Значи, одавде идемо ми и камион иде лево.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли овај камион улази у двориште станице?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не, ја не знам. Пазите, не могу да се сетим ја.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само ми реците.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Леш је утоваран, значи немогуће да сам га ја носио одавде.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Преко улице.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Преко улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, изволите.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То већ не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, није улазио у полицијску станицу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам Вас данас питао које сте прво лешеве утоварили. Ви сте рекли да сте утоварали прво ових 5-6.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тај прво је утоварен јер.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је њега утоварио?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е не могу да се сетим. Можда сам и ја утоварио, не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи, он је прво утоварен?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И онда где идете даље Ви?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Одавде.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па десно.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је утоварен. Не знате ни дал је улазио камион унутра јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Само се сећате тога да лежи у пругастом цемперу бело-црном?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да, баш тако.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И којим путем крећете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Крећемо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рештанским путем?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да Рештанским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И то полако идемо, а они како су бежали овде где је кућа ОЕБС-а.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел видите Ви њих док идите за камионом јел видите њих да беже?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: А не, ја сам их то видео овде кад сам стајао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ту сте стајали?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, иначе не, они већ побегли какви.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. И? Ви идете и?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И овде, овде су негде били ти лешеви, они су овде негде побегли преко пута, па у улаз па ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су лешеви које ви скупљате?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ово је Занатски центар, ево видите, ово је Занатски центар, ово је кућа ОЕБС-а. Где су ти лешеви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту има више улаза и тамо и овде.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ево, они су овде убијени где пише.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, а Ви где се налазите? Прве лешеве купите овде јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту. Ту негде.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите где? На улици? У дворишту не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где? Јел то на улици или у дворишту куће?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Поред самог пута. Мислим да то није њихово двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је јавна површина, није направљен тротоар.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И шта? Како да напишем овде?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ставите крстић погинули људи, нема везе које су вере ајде. Овај, шта сам хтео да кажем? И сада Ви пролазите овуда јел тако? Продужујете куда даље?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Овуда још на тамо.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колко сте рекли километар и по? Три?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па рекох ја два-три километра отприлике.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. И док пролазите, Ви не чујете никакву пуцњаву у Занатском центру?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, ја кад сам већ кренуо можда сам био на пола пута, већ сам ја чуо овде, после кад сам ја.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад сте пролазили значи поред Занатског центра Рештанским путем односно овуда, Ви чујете то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Налићу сачекајте.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Значи, ја кад овде идем, оно се већ овде у правцу бензинске пумпе, зграде Скупштине општине, гробља, чује пуцањ значи то је на том правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том потезу, добро.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Али Ви упркос томе идете даље километар и по, не радите ништа. Враћате се, па тек онда идете да скупљате. Дал сте Ви то можда требали да им дате времена да они овај, припреме материјал за камион?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Што сте ишли кад чујете пуцањ? Зашто сте отишли даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте продужили? Зашто сте ви продужили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Зато што је камион ишао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Возач тако незгодан јел?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. То сам хтео да га питам.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Видите ова слова А и Б, јел су то слова која сте Ви означили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па то је, двориште је, двориште је станица.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Та слова су нешто означавала кад смо први пут означавали. Знате можда шта је представљало слово А и шта је представљало слово Б?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да Вас подсетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08.11. је ли тако. Реците, јел се сећате шта сте то означили са А и Б?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ако Вас ја подсетим и кажем да сте на слову А означили место где Вам је Репановић издао наредбу а слобо Б где је убијен Елшани, јел можете то сад да потврдите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и ја би рекла.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Овај, судија, ако ја могу и даље да питам. Ја сам завршио са скицом. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпишите само скицу.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставите данашњи датум. Јел имате можда обележену страну? Да, станите тамо.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Е сад, овај, кажите ми овако, Ви сте данас нама а и раније сте, логично је то. Није то овај, ништа ненормално. Позивате се на то да је протекло много времена и да протеклом временом Ви просто заборављате ствари. Овај, је ли то код Вас као и код мене, вероватно јесте, ја сам старији. Ви сте кад сте описивали овог Елшанија, ако судија дозвољавате, ја бих сад предочавао мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Прво сте на првом исказу који сте дали, нисте могли посебно да се изјасните уопште око тога, рекли сте кад је био други дан, то је било 5-6 дан бомбардовања и тада је било убијање тог притвореника. После тога два пута сте још испитивани и нисте давали никакве описе његове. На главном претресу сте двапут испитани, односно у два дана. Једном сте рекли да је 50-60 година старости, па сте онда рекли богами и да је тежине, касније опет, значи скоро пре годину и по – две, опет значи скоро пре годину и по две сте рекли да је тежине 90 килограма и висине негде око 180 – 190 цм, старости 55-60 година. Данас идете и даље. Данас описујете и у каквом је џемперу био и како је био обучен и како је лежао и остало. Како објашњавате то да Вам се сада сећање то вратило? Да ли Вас је неко у међувремену овај, подсећао на то како је изгледао Елшани, да ли Вам је рекао колко је његова телесна тежина, висина и како је био обучен?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја мислим да сам Вама то описао 2006. године, на главном претресу. И старост и висину и тежину и шта је.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте. Без детаља о облачењу, џемпер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џемпер. Можда џемпер нисте спомињали.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могуће да нисам, могуће, могуће.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не могу један исказ да цитирам овде који сте дали такође у Хагу, јер га нисмо прибавили, а тамо сте нешто треће рекли и тако даље.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не. Могуће је, могуће је да нисам баш тад рекао, али сад нешто се сетиш, нешто заборавиш.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, али Вама се сећање побољшава како време одмиче, то је оно што мало, то је више приговор на Ваше сведочење. Овај, сад ми реците да ли је Вама некада неко предочавао да је то што сте жену коју сте видели у тој овај, како се зове.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Пицерији.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У пицерији која Вас је позвала, обратила Вам се, било шта да је рекла и остало што сте њу да тако кажем, рекли за њу да је жива и она је на тај начин после тога лишена живота, исто се дешава с тим мушкарцем. Да ли је Вама некад неко претио у вези с том чињеницом да Вас може, да Ви можете бити обухваћени кривичним прогоном уколико овај, сведочите другачије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама неко претио уопште?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, мени нико ништа није претио. Не. Мада, пазите ја 2003.године, кад сам био саслушаван за ту жену, за тог мушкарца, мени су рекли људи у криминалистичкој полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Питали су ме значи, видело се да су они одлично све припреме извршили. Ја сам рекао, ја сам утоварао лешеве и онда су ми рекли, поставили су ми питање «шта ти је жена рекла која се налазила поред врата пицерије, шта ти је рекла»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. Па је ли она Вама се уопште обратила или није?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Она је нешто рекла. Сад да ли је мени рекла или другоме некоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Вам је рекла, а људи Вас питају шта Вам је рекла.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, него он. Извините судија, ја мислим да ово нисмо добро разумели смисао. Ви сте били запањени како су они добро припремљени и знају све детаље? Јел сам у праву?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Између осталог, и детаљ да је ту била нека жива жена, а Ви нисте пре тога рекли за ту жену?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да, не, не, нисам ја то њима рекао.

АДВ. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, молим Вас не можемо тако. Молим вас. Немојте тако. Значи, Вама је постављено питање да ли уопште Вам се обратила жена?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да. Шта Вам је рекла жена која се налазила поред врата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су то знали и Ви сте рекли шта?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То сам Вам рекао, значи ја сам рекао нешто ми је на шиптарском рекла, покушала је да извади нешто из груди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то се догодило? То што су Вам они поставили такво питање то је у реду било јер се то десило.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да. Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Није спорно то судија, ја само хоћу да кажем да он пре тога то њима није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и раније је говорио о томе, објашњавао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, полицајцима тада 2003. када је давао исказ, он човек није то рекао да је нека жена му се обратила, него су они већ знали да се нека жена ту била жива, обраћала му се, па га питали шта ти је рекла?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то исказ? Ми немамо тај исказ. Молим Вас, исказ из полиције, то ми не предочавамо, молим Вас.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја исказ из полиције никакав никакав њему не предочавам. Ја га просто питам да ли је њему некад неко претио кривичним прогоном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је није.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не. Није.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А извините, како сте Ви онда то схватили да они знају одакле њима је познато ако Ви њима нешто нисте рекли да је ту била нека жива жена? Јер нико други од сведока није говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се, одбија се одговор. Како одакле је њему познато одакле они знају? Ма одбија се, не можете одговарати.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. На основу, шта сте Ви закључили? Да ли сте Ви закључили тада да је њима познато да је постојала нека жена која се Вама обратила иако Ви нисте то њима рекли? Да ли сте Ви закључили из тог питања да је њима познато постојање неке жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је. Ја не знам Ви који исказ Ви предочавате? Који исказ?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Његов садашњи исказ госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али који?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Он је управо сада, хоћете да цитирам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је лепо објаснио, он је рекао, он није у првом моменту.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је после на Ваша поновљена инсистирања, ја Вас молим да ме пустите, ако дозволите да испитујем. Ако не, забраните ми

то питање, ја ћу се обратити већу са молбом да размотри Вашу одлуку и наставићу даље. Нећу уопште дизати никаву тензију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизно реците Ваше питање.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И идите преко председника већа.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Моје питање је било. Да ли је када је испитиван у полицији он полицајцима рекао да је постојала некаква жена ту која је била жива у тренутку када је он ушао у пицерију, или су они већ знали па су га само питали овај, шта је она то теби рекла?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Они су већ знали шта ми је рекла и тако.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А нису Вам рекли како су то сазнали.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не постављам ја тамо питања њима, него они мени.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И Ви им то нисте рекли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то које године саслушани?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: 27. фебруар 2003. ја сам после гледо.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете више предочавати уопште те исказе шта је рекао у полицији.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја исказ уопште никакав не предочавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нисте? Кад сте сад рекли јел сте у полицији кад су Вас саслушавали?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја сам га само питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се. Одбија се, нећемо више.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја тражим овај, да веће боље разуме моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлуку већа.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Или ми дозволи да макар изговорим питање до краја, пре него што га одбије. А после ћу замолити веће да одлучи о Вашем одбијању или прихватању. Нисте ме разумели уопште судија. Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате други део питања везано за ту жену?

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Имам поново да поставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Питање пошто сте на овај начин одбили, извините молим Вас. Ја прво заиста њега не испитујем ни о детаљима било какве изјаве коју је било када дао. Ја га само питам да ли му је неко предочавао чињеницу да је могао да буде кривично гоњен због такве једне ствари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ракао је да не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И он мени на то одговара судија, дозволите. Он мени на то одговара да је дошао у полицију тада, да су они феноменално припремљени и да су они њега питали овај, да су они њега питали ево сад ми колега помогао, овај, да су они њега питали око тога шта ти је рекла та жена а да он пре тога њима није о томе говорио. Према томе, ништа друго ја, ништа из исказа тога нисам цитирао. Али ћу да дођем на нешто друго. Ви сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само примедба. Значи, није на питање да ли Вам је неко претио и предочавао евентуално кривично дело, он одговорио била је једна жена која је не знам па су ме они питали, него га је колега Налић директно питао да ли су Вам они говорили о некој жени која је била жива? То је било питање. Значи, то су две ствари, овај, једно је претња на које је он рекао да му никад нико није претио, а друго је објаснио да су они били припремљени и да су о неким појединостима знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго. Изволите.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала на Вашој помоћи. Е овако, Ви сте 04.11. на главном претресу изјавили везано за изјаву дату у Тужилаштву, оно кад је у Лесковац долазио тужилац сећате се. Рекли сте, ја сам кад сам ушао код њега, код овог Вашег колеге у Лесковцу, кад сам видео људи да треба да буду лишени слободе, списак људи који треба да буду лишени слободе, ја сам читав шок преживео и онда сам вероватно почео по ономе, почео сам једноставно да неке нелогичности причам, јер ја сам од тог дана, значи кад сам видео да ће они да буду лишени слободе, и кад сам дао изјаву. Кад ми је Ваш колега званично саопштио да ће они да буду лишени слободе, ја сам читав шок преживео да ја нисам знао да отиднем на паркинг возило где ми се налазе кола.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте. И од тог тренутка сам већ почео да имам и притиса увећан и готово, завршен посао. Они су били још увек на слободи, три недеље након дате изјаве сви у затвор. 9 у затвор, е што су неке пустили.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко је то Вама показао списак лица која ће бити лишена слободе? Ви сте рекли тужиоцу.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То, код тужиоца заменик општинског јавног тужиоца у Лесковцу је био већ списак овако написан. Ја сам лично прочитао. Није ми он рекао. На крају ми је.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта сте Ви бацили поглед овако случајно или?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Овако, лично сам пришао и лепо је написано ево као овај Ваш папир што је овде, људи против кога се покрећу истраге и који требају да буду лишени слободе.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је писало? Добро.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: И он ми је на крају рекао отворено да ће да буду лишени слободе, кад се цела изјава завршила.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекао је за Репановића? Он ме занима само. Јел и за њега рекао да ће да буде лишен слободе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Пазите, знате како ми је он рекао? Каже ја сад цитирам то како је он мени доле рекао каже «ваша изјава се за најглавније ствари у потпуности слаже са свим другим изјавама». И онда ми је рекао то што сам тад први пут чуо, каже «знате ли Ви да је у тој пуцњави једна жена преживела стрељање? Ви сте је, односно ти лешеви су сахрањени у дворишту Призренске касарне», каже, «она је искочила из камиона, отишла је до прве куће тамо, до првог стана», каже «нека је жена Српкиња њу неговала и каже сад ће она да дође да буде сведок», а каже «ови лешеви су били закопани у дворишту призренске касарне, па су две недеље након тога одвежени на Батајнички полигон где се и сада налазе». Каже, «иди кући, бићеш каже позван на главном претресу, биће јавног снимања».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тај разговор је уследио након што сте Ви дали изјаву?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да. Иди каже кући.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Пре давања изјаве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: После. После тога и завршено. Значи, званично су ми рекли значи, списак људи који треба да буду лишени слободе, ту су били 9, ја нисам могао да му окрећем папире да гледам да ли је још неко био лишен слободе, на крају је испало да су 9, а то што сте Ви после неке ослобађали то је нешто друго.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А данас сте нам рекли да кад сте давали изјаву овде у некој улици коју често спомињете, претпостављам канцеларија за сарадњу Хашког трибунала.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да су Вам тамо дали припремљена нека питања.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко Вам је дао та питања и на ком језику?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На српском.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: На српском. Јел сте потписали Ви тада неку изјаву?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Потписивао сам, како.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: На коме језику је била та изјава сачињена?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Она је била и на српском и на енглеском.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Вама дат примерак, јесте ли потписали изјаву на српском?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Потписао.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: И на енглеском?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам за енглески, али на српски знам да је потписано.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Само још једно питање вероватно, не знам има Радојко вероватно за њега неко питање. Ја ћу да завршим овде. Ви сте ми нешто, кад сте ишли ви да скупљате те прве лешеве кад сте скупили, јесу ли неки од тих лешева, питао сам вас, имали некаквих спољашних обележја по чему би ви њих могли посебно да запамтите. Ви сте рекли да не можете да се сетите, јел било неко од тих тела угљенисано можда?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: То би ви вероватно запамтили да сте видели угљенисано тело. Јесте ли видели некад леш угљенисани, јесте ли имали прилике то да видите?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не.

АДВ.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала, немам више питања за вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала. Изволите оптужени Репановић.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине Вељковићу поново ћу да вас питам, питали су вас да ли си ти било када чуо од мене да се наредбу да се убијају албански цивили на Рештанском путу? Да ли си чуо наредбу моју да се убијају албански цивили на Рештанском путу или био где?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На Рештанском путу конкретније не, али ја кад сам наишо.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли си чуо моју наредбу ја те питам?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па ја сам вам лепо рекао да сам чуо ал да се ње не сећам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли ви то доносите неки свој закључак, своје мишљење из нечег што сам ја можда разговарао са патролом а ви да нисте чули и да нисте то уопште?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, ја.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Који сам ја задатак и шта сам дао патроли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Немам ја никакав разлог ништа да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не ја вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Неосновано да теретим, значи ја кад сам наишо ви сте били онде и рекли сте ми да ли да кренем с њима и како је и шта је, мада ја кад сам већ наилазио из оне помоћне просторије, ја кад сам

видео како се људи спремају, онако грубо речено овде на суду, реко сам ма ови се спремају да некога из шиптарске породице јебу мајку, онако сам се размишљао и нажалост је било тако, а боље би било да није то тачно.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па да ли си ти чуо нешто од мене тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја кад сам наишо ви рекли сте кренем тамо са Чукарићем и са.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Где да кренеш, шта да радиш?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја то већ нисам хтео да улазим у то.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи ништа ти нисам реко да радиш, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Друго ништа.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А чекај, јесам ли ти рекао да идеш да сакупљаш лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То ја кажем да ниси, сад.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нисам?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ниси и готово ајде.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ти си давао исказ пред Хашким истражитељима 2006.године, па је тамо, ти си обележио на скици да си се ти налазио под бројем 1, то је скица која је прилог уз исказ Хашких истражитеља да си се ти налазио на тротоару испред дворишта, не испред полицијске станице као данас што говориш. Шта је тачно од тога?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Испред, онде тротоар где је, где је возило интервентне ауто патроле било, ту где се паркирало возило.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи ово није тачно што си овде реко и што си обележио са бројем један да си се налазио на тротару испред дворишта?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Кад сам посматрао људе да беже?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, то није тачно, ето.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тада сте рекли код њих да сте са тог места чули детонацију у Занатском центру а данас и наредних дана, и претходних дана говорите да сте негде били на Рештанском путу кад сте чули детонацију. Шта је тачно од та два?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На Рештанском путу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи ово није тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Није тачно, ајде. Није тачно, све више и више има да почнем да се губим, ја већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто, кад вам је свежије било памћење, тад кад сте говорили, први пут кад сте били саслушани или сада. Кад је вама свежије памћење било?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад вам је свежије?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад се свега сећате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Сад се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то објашњавате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не баш свега ли сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад први пут кад је било ближе рецимо догађају, тад се нисте сећали?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како објашњавате како је то могуће да тада се не сећате када је ближе догађају, а сећате се сада након протека толико година, 11 година? Јел можете то да објасните?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то што се сада сећате, шта је то свежије, чега се то сад сећате а нисте тад?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја се само сећам место где сам посматрао људе да беже, кад сам кренуо, не могу да се сетим где сам се вратио, кад сам отишо доле ка Занатском центру, кад сам утоварио, неколико су остали, после кад сам се вратио, кад сам чуо да људи морају да се иселују и кад сам се ја тој жени јавио, то, ништа више. Неке ствари ви више знате од мене, ту је видим убијен и човек, тад су, први пут су ми рекли горе у криминалистичкој полицији да је убијен човек на бензинској пумпи, то ја нисам уопште знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине Вељковићу данас сте рекли а то сте и раније говорили, да је два до три дана пре почетка бомбардовања приведен неки наводни притвореник Ељшани, јел то тачно?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тачно.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То би било датумски, ако је 24. почело НАТО бомбардовање, то би којег датума било?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: 23. не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не зна, отприлике је рекао два, три дана.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, значи то је било пре рата, јел тако? По редовним стварима кад се приведе лице да ли је морало да буде уписано у књигу приведених у дежурној служби, јер то је значи, нико није знао да ће да буде рат, јел тако, нико није знао да ће нешто да се деси 24.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Добро, није.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је требало лице да буде уведено у књигу дежурних, да га уведе у књигу приведених, па ти да добијеш извештај па да уведеш у књигу тамо приведених лица, јер то си ти водио.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам водио, али мени је требао папир да напише други а не ја.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нормално, ја то те питам, то је пре рата значи, то је редовна служба, није рат.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је лице требало да буде донесено решење о задржавању, да се спроведе истражном судији или адвокат да му се постави, осумњичени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, говорили сте о томе, говорили сте господине Вељковићу, немојте више о томе.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: А решење зна се ко доноси, него ајде није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кажеш да си, описао си лице. Ја ћу само да те питам, али искрено да ми одговориш ти си био у дежурној служби, јел тако, кад га је неко извео како ти кажеш наводно, само да ми кажеш како изгледају врата од дежурне службе и да ли су то дрвена врата са стакленим отворима можда 50 са 50 или су то већа нека врата, или су, то да ми опишеш?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Стаклена врата, улаз дежурне службе су била дрвена врата са стаклима, три стакла су била, ја не знам колико онај.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е сад, колико је теби времена требало да видиш тог притвореника да пролази ту и да даш овако детаљан опис? Колико се он задржао ту испред тог стакла кад је прошо, кад су га наводно неки извели?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То су пар секунде биле, ја сам њему дао опис на основу онога кад сам га видео мртвог онде у двориште.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А ти си га као мртвог описао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То сада чујем први пут, мало пре си рекао да кад су га извели.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па није, он је убијен и.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У реду. Идемо даље. Данас си реко да си био на тротоару испред полицијске станице и одатле посматрао дешавања?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па си реко пре тога да си био уплашен, да се тамо дешавало свашта. Да ли си био уплашен тих првих дана рата?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јел те било страх?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте богами, немам шта да лажем, само могу да кажем није ме било страх, страх ме је било више од да ме неко направи на богаља него да погинем, погинеш завршено.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Како господине Вељковићу ти изађе на тротоару тамо на чистини да пратиш шта се дешава, где се пуца, где се убијају људи наводно, а ти стојиш на тротоару и пратиш све то, а сад кажеш да те је било страх? Логика ствари је да се склониш негде у неком заклону и да пратиш а не да седиш отворено на тротоару и да гледаш шта се дешава на сто метара од тебе, јел можеш то да објасниш?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не можеш.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту сам био безбедан.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На тротоару?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На тротоару.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је пуцао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја нисам видео ко је пуцао, ја сам чуо пуцање, ја нисам видео ко је пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко, не мислим по имену, али ко пуца?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па полицајци, ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци, добро.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Рекосте да у камиону или трактору, то данас први пут кажете да сте ви утоварили лице које је наводно било у притвору које је убијено у двориште полицијске станице, тај Ељшани?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Са киме си га утоварио, ко је био још са тобом?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па био је сведок «А» и други.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И који други?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ивица Новковић.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи вас тројица сте утоварили лице које је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мислим да смо ја и заштићени сведок, а овај Ивица Новковић он није ни утоварао, он је само ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Е сад идемо даље. После тога утоварили сте ова друга лица тамо код беле куће, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли су били још, да ли су остали још тела тамо код куће или сте покупили сва тела код те беле куће?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ако је било тамо ближе улазу куће можда нису покупљени, а овамо где се видело поред пута то је сакупљено све.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Исто тамо идеш са Новковићем и са сведоком «А», јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро. Реци ми сад, да ли знаш ти где је сахрањено тело тог притвореника Абдулах Ељшанија? Ако је утоварено у камион, где је требало да заврши?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: По причи заменика тужиоца из Лесковца у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако где би требало, само шта је њему познато.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је вама познато да је тело Абдулах Ељшанија отишло са камионом у правцу Призрена како кажете, у тај исти камион?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па чим сам га утоварио вероватно је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га ви утоварили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја мислим да сам га ја утоварио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, добро.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, то хоћу да знам, значи ти си га утоварио и оно је са тим камионом отишло за Призрен како кажете, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро. А да ли знаш да је пронађено тело Абдулах Ељшанија и где је пронађено?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не знам са ког терена су га довели.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јел смем ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, то је као нека примедба.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Овде су били сведоци, тело Абдулах Ељшанија је пронађено, на гробљу у Сувој Реци је сахрањен и обележен по свим прописима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је као примедба, то схватите примедбу на ваш исказ, у том делу. Не зна, рекао је не зна.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Добро, уважићу то, не морам да будем ја увек у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ако уважаваш, ко га је онда извадио из камиона да га сахрани тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам, то не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па јел вадио неко лешеве кад си ти ишо за камионом?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нико?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи није извађено ни тело Абдулах Ељшанија, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, рекао је не зна, немојте да закључујете.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам стварно.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, он каже да не зна, он каже да нико није вадио тела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, не зна да ли је.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јел нико није, јел не знате?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па ја нисам видео да је неко извадио тело, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сво време је био он и ова, сво време он за камионом био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следеће питање.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Следеће питање. Да ли познајеш припадника резервног састава Поповски Јовицу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Познајем.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро га познајеш?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је он било када био са тобом на Рештанском путу, на неком задатку?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја не памтим то.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А да ли знаш да је сведок «А» био у патроли, ауто патроли?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Раније да, а сад већ не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Како не знаш, да ли је тог дана био у патроли или је био са тобом?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Са мном је био на утовар, а сад да ли је био претходно у патроли не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А зашто си прву изјаву кад си дао код истражног судије рекао да по први пут сведока «А» видиш у Занатском центру. Кад си отишо у Занатском центру тада си га први пут видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли чули колико пута је он споменуо данас, можете да га питате не знам колико пута он ће увек различито, јер се не сећа.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: У томе је проблем госпођо судија. Јеси ли имао пушку ти тог дана кад си?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кад си дошо из своје канцеларије?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е не могу да се сетим да ли сам ја пушку донео или сам после узео, већ не могу, али знам да сам је носио у утовар лешева, то већ знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Носио си. Ово ми, молим вас поново ћу да вас питам, ако могу ја ћу да вам прво предочим па ћу онда да питам. У истрази 2006.године пред истражним судијом, пред тужиоцем и пред браниоцима, тад си давао исказ који је био тонски сниман, па си овако реко на питање, на другој страници тог исказа на питање заменика тужиоца, тад је био господин Станковић, овако вас је он питао, само ми реците још ово, да ли је тог дана неко палио куће и да ли је било уопште упаљених кућа ту на Рештанском путу, ви одговарате, не, не, заменик тужиоца пита, нисте видели, овде се сад укључује истражни судија па каже, само полако тужиоче, не коментаришите одговоре, питали сте да ли је било паљења кућа, сведок је одговорио није, а ви коментаришете нисте видели. То су две потпуно различите ствари или ви нисте видели да је било паљења куће или није било паљења кућа тог дана. Ви господине Вељковићу одговарате, тог дана дим из упаљених кућа није било тако даље вас пита заменик тужиоца, чекајте дим из упаљених кућа, шта то сада значи, Вељковић-ви, значи тог дана нису биле упаљене куће, тог дана, заменик тужиоца па јесу ли претходног дана паљене, Вељковић претходног дана то јесте биле су, сад колико дана пре тога баш не могу да се сетим, али биле су. Да ли остајете при овом исказу или?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја остајем при том исказу, међутим то није никаква тема разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сад ви да коментаришете шта је тема разговора, само слушајте предочавања.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Знам ја ево у Хашком трибуналу ме нису питали за паљење кућа, само мртви људи, ништа преко тога, ово остало је све небитно.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Сад ћу ја да вас питам. Значи јел ви остајете при овом да нису куће биле упаљене тог дана него су биле ранијих дана, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Јесте, остајем при томе.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Остајеш при томе, добро. Па то хоћу да чујем. Значи ти док си сакупљао лешеве кућа није горела, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Која кућа, породице Бериша?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Она је горела, та кућа је горела а остале не.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Чекај, чекај, чекај.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Та кућа је горела.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немој сад, сад поново се враћамо на нешто што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам је прецизно рекао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Прецизно је и тада рекао госпођо судија, мислим да је тад његово сећање било много свежије него сада. Ово је снимано, а ја ћу ако треба и даље да читам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, реците које, питање поставите сада везано за то паљење, на шта сте мислили.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Зато што је рекао значи то се уклапа са даном 30. када су куће значи пре тога изгореле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ваш закључак, евентуално то ставите као примедбу.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је мој закључак, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је примедба на његов исказ.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јер он је то потврдио својим исказом код истражног судије, он је потврдио, потврдио је то и после тога тужиоц је поново питао исто то, истог дана госпођо судија, ако ми дозволите. Да би се уверио, истражни судија, он поново на страни 47-48 истог исказа поново проверава господина Вељковића па га пита «истражни судија само да дефинишемо кад вас је тужилац питао за паљење рекли сте да није било, да ли је том приликом, приликом тог убијања нешто запаљено. Ја нисам видео».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом убијања, а сад сте поставили питање када си скупљао лешеве јеси ли видео да је кућа упаљена, и он каже јесам видео сам, прецизно је рекао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Само да завршим. Само да завршим, ако могу да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде није рекао 30. Ево имам, пратим ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Истражни судија, «да ли је тог дана нешто паљено», сведок Вељковић Велибор: «тог дана и куће су паљене, мада пазите и претходних дана су само паљене куће и пре тих дана», значи он.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Моменат господине тужиоче, дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које је ваше питање, рекао вам је.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да завршим, да завршим јер он сада хоћу да га питам да ли остаје при овом исказу или мења исказ, ето то је питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мења он исказ.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па како, ево сад овде и даље наставља истражни судија каже «тог дана када је било убијање, одговара господин Вељковић: не нисам видео. Ништа нисте видеи да гори? Не, не».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је објаснио, после је објаснио и ево сад вам је објаснио да тада кад је скупљао те лешеве да је видео запаљену кућу породице Бериша. Јел то та бела кућа?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, са фасадном циглом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте скупљали тог истог дана, видели сте?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А пре тога јеси ли видео да гори, пре него што си скупљао лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ту кућу не.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Кад си стајао на тротоару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли гледали у правцу те куће?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па тада кад сам ја стајао на тротоару тад је кућа горела, јер су људи изашли, објаснио сам вам, нису имали опекотине, они су значи истерани, упаљена кућа.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ко је имао опекотину?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Нису имали опекотине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису имали опекотине.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А нису имали опекотине. Господине Вељковићу, ви данас поново спомињете трактор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна да ли камион или трактор, немојте, није тако рекао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Молим вас госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна да ли је камион или трактор.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Он је споменуо то и по први пут кад је давао исказ код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, камион или трактор, оставља могућност и једно и друго, није сигуран.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро.Рекли сте данас да се не сећате да је било изгорелих лешева. А да ли се сећате кад сте давали код истражног судије да сте рекли да сте видели и изгореле лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда сам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То је било 2004.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда сам реко, можда. То је аудио снимање, није значи записник.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А да ли си ишо у столарској радиници тамо код раскрснице, тамо на том Рештанском путу и да тамо товариш неке лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Како ти кажеш?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А да ли знаш да си то реко код истражног судије, исто у тој изјави да си био у столарској радионици?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда сам рекао.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па шта је сад тачно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не сећа се, не зна. Сам је рекао колико година је прошло.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не сећа се ничега.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Нема судија, само гледа неко ако може да те изигра, ништа, ненамерно, намерно. Ненамерно те више не изигра неко него намерно, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вељковићу, пошто сте данас када сте у свом излагању говорили о томе да је Репановић рекао у смислу да сте ви схватили да из тога произилази да треба да се иде у извршење кривичног дела, објасните како је то вама произилазило. Само објасните како је то вама изгледало у том моменту да је то извршење кривичног дела. Ево како сте ви то доживели, пазите, видите командира стоји ту и ви кажете. Не можете ме прекидати, можете после. Како ви то објашњавате да је то вама деловало да се иде у извршење кривиног дела, а не сећате се које су речи биле, не знате шта је изговорио, али знате да је то било наредба за извршење кривичног дела. Како, како сте ви то закључили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: На основу онога да кренем са људима, значи са Слађаном Чукарићем, са Радованом Тановићем, са Мирославом Петковићем, значи на основу тога и на основу онога што сам, кад сам видео да после једно пет минута су, не знам ко је у тој кући Бериша ушо, да су људи истерани, кућа упаљена, убијени, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, после вас не питам, него у том моменту када сте рекли ја сам то одбио, нисам хтео али сам пристао да идем да скупљам лешеве. Сад ме ово интересује, шта то значи, да ли сте ви могли да кренете са тим људима и да вршите претрес куће?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то кривично дело?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам, то може да буде и кривично дело, али убијање људи је кривично дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како сте ви тог момента схватили да треба да се људи убијају? Мислим морате прецизно рећи.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу, то не могу да објасним и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па на основу чега сте закључили да је то кривично дело? Различито говорите, то је тачно, ви фактички говорите да је то ваш закључак, да је то кривично дело, у претходним исказима говорили сте чак и да сте чули јасно, да је то била наредба из које призилази да иду да се људи убијају. Како објашњавате сад овај данашњи исказ?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам да вам објасним. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нећу да идем, одбио сам, али сам пристао да скупљам лешеве, како, шта, како је то деловало, јел он се обраћао Чукарићу, јел се обраћао Петковићу, јел рекао идете у акцију ту и ту, шта се дешава?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како знате да је кривично дело? Објасните, морате прецизно, ви сте овде сведок. Оптужени може да се брани како год сматра да њему одговара.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мислим небитно је сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви као сведок, Ви сте дужни да говорите само истину.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Знам ја за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не смете ништа прећутати, објасните како је Вама деловало да је то извршење кривичног дела, морате то да објасните, ако не знате која је наредба била, ако нисте чули речи да ли сте чули или сте заборавили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим ништа. Ја да сам нешто запамтио ја би рекао, а нисам запамтио ништа. А да знам ја би вам рекао, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Различито сте говорили и везано за место где сте чули наредбу, прво сте рекли да сте чули на ходнику полицијске станице, па сте рекли да сте чули испред полицијске станице, па сте чули у канцеларији, шта је тачно, где сте Ви чули?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да вам кажем то сам се ја мало служио са другим изјавама, ја сам чуо у дворишту, значи код оног прозора где сам написао тамо један или два, шта сам записао, ето ту сам ја то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи чули сте испред полицијске станице?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте рекли да сте и у канцеларији, ево кад су вас испитивали, када сте били испитани од стране хашких истражитаља 18. јануара 2006. године, Ви сте рекли да сте чули да је Репановић рекао људима у канцеларији да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могуће је да су они, они су имали изјаве и других сведока, могуће да ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите изјаве.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могуће да ми је он рекао на то да су били, човек који ме је саслушавао, да су други људи рекли да су чули не знам, у канцеларији да је он то наређивао, па сам ја једноставно по томе поступао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта сте Ви фактички чули?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам чуо сам испред станице ту наредбу за коју ја не могу да се сетим како је гласила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте полицајац, немогуће да Ви не знате шта треба да говорите, ваљда треба да говорите оно што сте доживели, што сте чули.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па ја сам, не могу сваки детаљ да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте говорили да је била одређена и друга група за скупљање лешева и да је то Репановић одредио групу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: А то не могу да кажем да је он одређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не. То већ не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви остајете код овог исказа данас што сте рекли да је било то у дворишту полицијске станице, да је то била наредба из које је произилазило кривично дело?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новковић Ивица када је био саслушан овде у својству сведока, он је рекао да је одвојена била група, да је Репановић одвојио групу од 10-так полицајаца, и да им је речено да иду и да претресу те куће и да донесу сав доказни материјал, све што нађу као доказ да може да послужи, да донесу у станицу, и тог истог дана када им је наређен претрес куће, тог истог дана су била и ова убиства породице Бериша?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је можда пре тога било, пре него што сам ја дошао, можда је, значи то је његов исказ, можда је он чуо пре него што сам ја дошао у просторије дежурне службе, пре него што је све почело, док

сам ја био тамо у администрацији, значи ја не могу да залазим у то колико је тај, овај Ивица то рекао тачно или није тачно. Значи у то не могу да залазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли је уопште Вама неко претио, да ли Вам је неко уопште говорио да Ви овде теретите оптуженог Репановића?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, мене не може нико да натера да га ја теретим неосновано. Немам мислим ја никакав разлог не само њега него било кога да ја теретим за нешто, мислим мени нико до сада није сметао ни за шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли вам је сугерисано како да кажете везано за Репановића шта је радио?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, мени нико није ништа рекао, мислим ја знам тај мислим упознат сам са тим случајем, односно са овим случајем и шта год да ми неко каже значи ја кажем оно што ја хоћу, а не што ми он каже јер овде сам ја сведок а не он, он може да се извуче и да каже нисам ја то њему рекао, а ја да надрљам, тако да мени нико ништа није причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте некада били у патроли је ли тако, у аутопатроли, раније?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Раније док нису почеле, док није почео рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бомбардовање?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не, пре него што, ја сам више позорницу радио, после сам отишао у администрацију од 1996. године, тако да ја нисам уопште излазио на терену. У патроли сам ишао можда три, четири пута, значи мој проценат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, је ли било 1998-99. године, када сте Ви ишли у патролу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не, ја сам позорник био можда 1994, 1995, 1996. године и нешто мало у 1997. години, али то је врло мало, не, не, нисам ја био, иначе од кад су почели ти терористички напади, ја ту уопште нисам био и ја врло мало познајем сектор Суве Реке, врло мало, значи ја знам оно онде где су били, ту улицу Цара Душана и можда десно 50-60 метара, лево и десно, иначе друга села не, у већину села ја никад нисам отишао јер нисам био по распореду рада распоређен, што ми је обавеза да радим ја ћу да радим, што ми није обавеза нећу да радим. Да идем ја у села да гледам тамо ближе ознаке места и ко се где налази, није, имао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би Вам само предочила исказ сведока «А», сведок «А» је када је говорио о овој ситуацији коју Ви спомињете, он је рекао да он уопште није ниједан леш пипнуо.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Може он да каже шта хоће. Није пипнуо ниједан леш, ја нисам видео, Ивица Новковић мислим оно је било смешно

што он иде са нама, он је ишао са нама не знам како. 10 метара иза нас, мандао је ону пушку значи он није, а сведок «А» је утоварао, а сад може он да каже да није утоварао, значи ја сад не могу да кажем можда није сваки утоварао са мном који су били лакши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже уопште није пипнуо леш, а био је у обезбеђењу тог 30. марта 1999. године, када је и сачињен увиђај, имамо и записник о увиђају да је тада био у обезбеђењу екипе која је дошла да изврши увиђај?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Када је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30. марта, дакле после свих тих догађаја?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам, то већ не могу да причам, могуће да је био негде на том увиђају, а иначе што се тиче лешева, све их је он утоварао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли уопште Ви имате сазнање, да ли су претходно на том путу постојали лешеви?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Немам, немам сазнања никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнање. Да ли сте сигурни да те лешеве које сте скупљали да су то били тада када се пуцало у њиховом правцу, када су бежали, трчали, да су то ти лешеви?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја само могу то да сигурам, ти лешеви што су стотинак метара били, а за друге не. Мада сам Вам рекао, пише онде и око тог датума 26. март. Сада, шта и како је везе немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили. Колико је прошло од момента од када Вам је Репановић рекао, из чега је произилазило да идете у узвршење кривичног дела, колико је прошло времена од тог момента када је он то изговорио нешто чега се Ви не сећате до момента када су кренули људи и пуцали и убујали и све шта се дешавало, колико је то прошло?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда десет минута, десет до петнаест минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су радили за то време?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим шта су радили, они су били наоружани, значи имали су оне прслуке и оквире од аутоматске пушке и аутоматску пушку и пиштољ и тако, значи ме могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и других људи ту, да ли је то само Ваша полиција била или је било и других лица?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим, били су још неки људи, али не могу да се сетим ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у униформама били људи или?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: У униформама су били, е сада, да ли су били и цивили, то не могу да се сетим, у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли крећу само униформисана лица и пуцају и како сте већ све претходно објаснили, или само иде Ваша полиција?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја нисам видео ко је тамо кренуо, не могу да са сигурношћу тврдим, значи незхвално је да кажем да је била и полиција, а други нису били и да су и други били, значи не могу то да кажем јер нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Репановића видели у Занатском центру?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, иједног момента?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, ни једног момента га нисте видели?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре Вас је суд питао, колико је времена прошло од наредбе до убијања. Али, на која сте Ви убијања мислили, на која сте сада када сте одговорили после десет минута, на која сте убијања мислили?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: На породицу Бериша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А сада Вас ја питам, када је убијен Ељшани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од наредбе, од наредбе, да ли пре наредбе или после наредбе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: После наредбе, он је убијен можда два, три минута после тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то Репановић видео?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Вероватно, он је био ту, немогуће да он није, ако није видео, барем је чуо јер он је био ту у станици.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се опет враћам на ову наредбу за сакупљање лешева, опет 08.11.2006. године, страна 47/92 транскрипта, негде на средини, председник већа пита, «да ли је неко од вас дао наредбу да ви кренете?», «Могу да Вам кажем да сам ја то, али не могу ту наредбу да разумем од свог претпостављеног старешине, командира Репановића, разумем наредбу да ја кренем у тај утовар људи». Заменик тужиоца: «Не, друго је утовар, а друго је тренутак када сте кренули у утовар». Сада ја Вас питам, «како сте знали када треба да кренете у утовар, ко Вам је то рекао?», СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: «па, командир Решановић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада Вас ја опет питам, значи на пуно места Ви помињете везано за утовар, да кренете да сакупљате лешеве, Ви помињете именом и презименом командира Репановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочавање, зашто сте тада тако рекли, а сада кажете другачије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сам Вас прошли пут питао, на питање и суда и моје сте рекли да сте се тада боље сећали, да је сада прошло више времена. Мало пре када Вас је колега Налић питао, рекли сте да сте сада боље сећате. Е сада Вас ја ово што сте тада рекли именом и презименом, не да Вас нешто увредим, него Вас питам, да ли сте Ви тада то измислили или сте тада се сећали тога?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Можда сам се тога сећао, можда, сада, Ви ме сада питате, ја сада кажем другачије, можда сам тада био у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то објашњавате, да сте тада били у праву, а сада причате нешто другачије, како то објашњавате, чиме то објашњавате, како, тада сте можда били у праву, а сада не, не разумем? Дајте објашњење само. Да ли имате неко објашњење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали неки разлог тада да теретите Репановића?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви у некој завади са Репановићем били тада?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, са старешином да се завадиш, мислим то, ако планираш да не останеш у послу, можеш да се завадиш, а иначе у послу ако планираш да останеш, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, лепо сте нам тада објашњавали, ништа тада није било спорно, ни 07. ни 08.11.2006. године, ништа није било спорно, рекли сте, «дао ми је наредбу да идем са овима да идемо да убијемо, ја сам то одбио, а онда ме је после позвао и морао сам да идем» и после објашњавате чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то сте константно говорили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После објашњавате ово, и данас сте то рекли, «наредбу да убијем сам могао, али нисам смео да одбијем наредбу да носим лешеве, јер би мене убили», то сте рекли.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, али нисам то конкретно рекао за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, «ја тамо не идем», али сте пристали да идете да скупљате лешеве.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Пристао сам, не могу да се сетим, стварно, све сам побркао, тако да не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је добро, да ли Вам је напор ово данас у судници?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Сваки пут ми је напор, сваки пут када.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас ово потреса данас?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Потреса ме све од реда, све од реда, све радиш нешто што ти се не ради, нешто само да ти неко смести ненамерно или намерно и то је завршен посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите да Вам ја нешто смештам?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, таман посла, да ми смета суд и ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вељковићу, Репановић каже да он уопште није био ту када се то све дешавало, да он уопште није био ту, нити је дао неку наредбу из које би произилазило да се изврши кривично дело, он у то време је ишао, гледао је како ће станицу да измести, па је ишао и до фабрике «Балкан», ишао обилазио ове пунктове где су људи били смештени, он уопште није био ту и уопште не зна шта се ту догодило.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је можда било око измештања станице претходних дана или пре подне, ја се нечега не сећам, али неких ствари се лепо сећам, мислим, немој да ме нико прави будалом када сам ја наишао да он није био ту. Да је био тада ту када су почели, када су убили тог притвореника и тамо када није чуо пуцање у дворишту ове породице Бериша, не може да ми он објасни никако да није чуо и видео ништа, не може а то што је он тамо био оптерећен са измештањем станице и ово, можда је то пре тога било, можда је претходног дана било, значи не могу ја да у такве детаље залазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже баш тих дана, тада?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Баш тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тог дана?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја кажем да је био, нека сам грешан сто пута, али био је, а сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли је Вама могао, рецимо да нареди нешто Петковић Мирослав?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, Мирослав Петковић је био резервиста, није могао он ништа да нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао сведок «А» да Вам нареди нешто?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, и он је био резервиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је могао Вама да каже, иди сада скупи оне лешеве?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могао је старешина, могао сам ја сам да одем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте могли сами да одете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Могао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишли сте тада самоиницијативно или Вас је неко послао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим да ли сам самоиницијативно отишао или ми је неко наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ту наредбу само су могли да чују Чукарић, Петковић и сведок «А»? Да ли је сведок «А», да ли сам добро запамтила? Ко је могао да чује ту наредбу за извршење кривичног дела?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Само Чукарић, Петковић и Тановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте Ви рекли, како сте се Ви обратили командиру?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мислим да сам рекао, «не ја тамо не идем», мислим да сам тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како одбијате задатак?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ништа ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вам није рекао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви тада када сте рекли, «ја не идем», ови одмах одлазе?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не знам ко изводи тог притвореника и после десетак минута се чуо пуцањ и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, извршићемо суочење. Изволите.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да ли знате можда када је измештена полицијска станица?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је касније, не тих дана.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мислим да је негде 28-ог, 30-ог тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте на седам дана можда.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седам дана можда и мање, када је измештена?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Тако нешто, осми, девети дан можда смо изашли из станице.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Е сада, правноснажном судском пресудом је утврђено како су Мирослав Петковић и Чукарић извршили кривично дело, тј. да су у ту акцију кренули спонтано, а они су изјавили да тог дана уопште командира полицијске станице нису видели. Како би се Ви сада изјаснили, они кажу да уопште нису видели командира полицијске станице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, који исказ Ви предочавате?

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Цитирам пресуду која је правноснажна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете, Ви фактички цитирате исказе окривљених, не можете да цитирате исказе окривљених, зато што у овом поступку они нису окривљени, они ће бити сведоци евентуално, не можете да предочавате шта су у том својству говорили. Они су тада могли да говоре што год су хтели, као окривљени, а овде када буду били саслушани евентуално као сведоци, онда би били дужни да говоре истину. Па ја сам рекла би били дужни да говоре истину.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Судија, ја не знам да ли ће сведок поново да долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно.

Адв. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Имамо исказ Хашког трибунала и знамо шта је тамо рекао, па би можда могао сада да му поставим питање или уколико ћете Ви да прибавите тај исказ, тек онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, док се прво веће, када се упозна са тим исказом онда ћемо видети и предочавати. Наравно, је ли можете то да скратимо, да нам Ви доставите, или да ја тражим преко Хашког трибунала.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја имам превод који је моја ћерка направила, она јесте преводацац, али није ставила печат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо тражити званичним путем, званичним путем. Добро. Да, да. Добро. Изволите.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између оптуженог Репановић Радојка и сведока Вељковић Велибора, а на околности разлике у казивањима, а како је то евидентирано аудiotехником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, све ово сада што сте, поновите и кажите Репановићу, где је био, шта Вам је рекао, јер он каже да није био ту.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја само могу да останем при томе да је он ту био у моменту када сам ја наишао.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине Вељковићу, ти мене сваки дан си виђао, јер ти и ја смо контактирали сваког дана поводом распореда и поводом одређених послова тамо које си ти имао, ти си био директно везан са мном. Значи ти мене сигурно си видео сваког дана, је ли то тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи могуће и тог дана да си ме видео пре подне ту и да нешто си помешао, ти си очигледно неке ствари помешао. Ја не кажем, ја можда поред осталих полицајаца, ја јесам тог дана, не тог дана, него 30. ја сам то касније сазнао, послао патролу пре вас, да иде са екипом да изврши обезбеђење увиђајне екипе, а након тога ви сте кренули са екипом Цивилне заштите, са тим трактором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо о цивилној заштити, него реците, шта Вам је, где Вам је наредио. Кажите.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја вама ништа никада нисам наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обратите се њему.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је тако, Вељковићу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја кажем да сте ми тада наредили испред оног прозора онде, а не мора да се верује.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не, не, али шта сам ја, ја вама ништа нисам наредио, да ли сам неке нешто наредио, хајде. За сво време ми овде говоримо, ти говориш да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, шта Вам је рекао, Ви сте одбили и рекли сте, «ја не идем», реците му.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ти си само претпоставио да не идеш тамо и због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, молим Вас то је суочење, изволите.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јер то су твоје претпоставке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците. Шта Вам је рекао?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја не могу да се сетим али лепо знам како је и шта је било, да сте Ви ту били и када сам ја ушао у ону просторију дежурне службе, да је човек изведен и ово.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Господине Вељковићу, ако сам ја већ послао патролу, како се та патрола вратила за тобом у дежурну службу да тамо убија притворенике?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ви кажете, то је било 30.06. они ми кажу 26.03.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 30.06. отишла патрола на обезбеђење пре вас а ви сте ишли.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То је 30-ти, а ово је 26.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па ти си ако се сећаш, господине Вељковићу, када си први исказ дао, ти си рекао, пети, шести дан, а ако израчунамо 24-ог, то је 30-ти. Ти си рекао лепо, пети, шести дан.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Рекао сам лепо, прва недеља бомбардовања.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па су ти после рекли у МУП-у и рекли су ти, тужилац ти је рекао да је то 26-ти и ти од тада говориш 26-ти. Иначе никада пре тога ниси рекао да је 26-ти.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мене су.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли је ово тачно што ја причам?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Мене су лепо, благош мене питали, можеш ли да се сетиш датума, а ја сам рекао, «не могу да се сетим», били смо у станици, када је било, рекао сам прве недеље, пети, шести дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада му реците у лице, све сте то објаснили, реците му сада у лице, погледајте га и реците му.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Јеси рекао пети, шести дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, господине Репановићу, шта сте му рекли, ја не идем, како сте му се обратили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не ја тамо не идем, мислим да сам тако рекао.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А где тамо, шта? Где, шта?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам једноставно тако рекао па сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, на шта сте мислили тамо?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не зна да објасни, очигледно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Е баш тако, баш тако не знам да објасним, лепо је рекао уместо мене и готово.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не зна он, очигледно, овде си говорио да ти је и тужилац говорио неке ствари, предочавао, па си ти тако говорио, јел тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, да.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: И за мене ти је говорио?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Баш тако, баш тако.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То ја хоћу да чујем. Значи, други су ти говорили а ти си потврђивао неке ствари?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да, ја сам се тада служио и са другим изјавама и са својим.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: То хоћу да чујем, Вељковићу, значи није то твоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, шта сте се са туђим изјавама служили? Јесте говорили оно што сте Ви доживели, оно што се Вама десило и како је Вама речено?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја сам причао, значи како сам причао, а човек који ме је саслушавао, ја значи морам пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, да ли је све тачно ово што сте Ви рекли, све?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Само што сам ја рекао сада, је тачно, можда сам нешто и погрешно.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да ли те је подучавао и хашки истражитељ исто овај шта сам ја радио.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може тако да ли га је подучавао.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Питам, питам, чисто га питам онако.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, не. Није.

Констатује се да је завршено суочење и да је свако остао при свом исказу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да Вас питам само, малопре сте рекли, то је један крајње необичан за судницу израз, да сте закључили да иду да јебу мајку Шиптарима. Шта то значи?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То значи да иду да их убијају, то је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да ли је то било и раније некада?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Не, ја нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Како сте онда закључили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Једноставно, то је мој закључак који је трагичан, боље би било да је био погрешан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не, ја Вас питам из чега сте то закључили?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Из тога зато што су они, ови људи значи Слађан Чукарић, Радован Тановић, Мирослав Петковић били обучени значи у униформу, имали су прслуке, оквире, цео борбени комплет од аутоматске пушке, пуне аутоматске пушке, пиштољ, пун пиштољ, ето по томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да ли су они иначе свакога дана тако били обучени?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па тако је било, али тај тренутак ми је тако деловао да ће они негде да иду да убијају, значи тако ми је једноставно деловао, лично моја процена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Када сте то видели да су они тако обучени, опремљени са тим оружјем?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: То сам ја видео када сам излазио из помоћног објекта.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: У односу на ту наредбу коју сте одбили?

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја када сам наишао, када ми је мој командир Радојко рекао, наредбу коју ја не могу да поновим, онда сам ја онда и онда када је убијен тај притвореник и када је упаљена кућа, па почели да буду убијени ти људи што су, та породица Бериша.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Да ли разумете шта Вас питам, у односу на наредбу, ту коју сте одбили, када сте видели те људе, пре или после тога, тако обучене Тановића, Чукарића?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Видео сам, јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Када?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Када сам пришао до оне пицерије која се налазила иза.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Које сад пицерије?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Која се налазила иза бензинске пумпе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Господине Вељковићу, питам Вас у односу на наредбу по којој нисте поступили, када сте видели тако опремљене Чукарића, Тановића и те остале Ваше колеге?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Они су и претходних дана били, да ли су баш они били или други тако али ишли су у патролу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Не знам на који начин да Вас питам, значи у односу на моменат када сте одбили да поступите по наредби, да ли сте Ви њих видели пре тога или после тога, тако обучени и опремљени?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Пре тога, пре наредбе сам их видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Видите да су тако у том, ту у станици, напољу, где?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Напољу, напољу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Напољу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: И Ви сте напољу?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ја наилазим, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто што Вас нисмо питали, а можда је за Вас битно да нам кажете овде?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ништа више, добро. За данас смо завршили са Вашим испитивањем, што не значи да нећете бити позвани још који пут. Да ли тражите трошкове доласка?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Па колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Медвеђе, да ли је тако?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По нашој евиденцији повратна карта од Медвеђе до Београда и натраг је 2.960,00 динара. Да ли подмирује?

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Толико, може.

Сведок тражи трошкове у висини повратне карте на релацији Медвеђа-Београд у износу од 3.000,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити сведоку 3.000,00 динара на име путних трошкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, можете ићи.

СВЕДОК ВЕЛИБОР ВЕЉКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, да ли имате неке предлоге у овом моменту, осим то да се прибави?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја чак то нисам ни, у овом тренутку не знам да ли бих предлагао да се прибави, јер то је једна потпуна рошомонијада од исказа, ми смо се сви данас овде намучили, то је такав је исказ и у Хагу, али

ми у сваком случају можемо да доставимо и у електронској и у папирној форми овај исказ, ја сам исказ добио е-маилом од адвоката који брани у Хагу, тако да тај аутентичан је пут, а ми смо га сами преводили, али сигуран сам, испитиван је на енглеском и Вељко Ђурђић има само транскрипт на српском, односно има само снимљен глас на српском његов, тако да ни то није прекуцано и велики је проблем, 08. и 09. јули 2009. године у предмету «Властимир Ђорђевић и др.».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 08. и?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: 08. и 09. јула, значи то је после Ваше пресуде, он је тамо сведочио, тако да заиста ми нисмо знали, па би можда то и за апелацију користили и тако. Ја имам других предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неких предлога за извођење нових доказа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам за сада судија, имам само питање, да ли ћемо читати или ћемо звати људе? То можда да нам оставите време да се изјаснимо писмено касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете писмено да се изјасните?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Читати нема шта више, Мишо, већ су објавили књигу, значи објављена је књига на српском језику, досије «Сува Река» ја имам примерке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам и ја.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Значи постало је у тој мери јавно читава ствар. Ја сам за то да се читају искази, ако се Ви наравно сложите и суд одлучи. Ја сам хтео око притвора да дам један предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да видимо, сада да одлучимо за доказе. Које још предлоге имате, да ли имате, и Ви хоћете писмено, да ли је тако? добро, за сада само могу да вам одредим следећи главни претрес када ће бити а изволите предлог за укидање притвора?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да, јесте. Ја знам судија да се веће налази у деликатној ситуацији, суди за ратне злочине и треба да укине притвор после пет година, сада када је враћено поново на суђење и видим да је веће у целости уважило директне налоге Вишег суда у правцу питања која су постављена, ми смо се стварно трудили да се не расплинемо изнад тога. Ја сам писао један опширан предлог за укидање притвора који није третиран на задовољавајући начин, али то није Ваша одговорност, разумем и то веће које је радило, јер је просто било пред, непосредно заказано, врло брзо ово сте Ви радили, тако да су одбили, али ја желим данас да укажем на неколико ствари, да апелујем на Вас да покажете једну ту судијску кураж и тужиоца такође молим исто да, јер овде заиста се дешава да у шесту годину је ушао притвор

Радојков, притвор је одређен овде и даље по тачки 5. Ја желим само мало шире да кажем буквално, у две три реченице да, јер ми држимо да притвор у овом случају треба преиспитати са аспеката онако како га је закон поставио – значи да ли је неопходно да ради несметаног вођења кривичног поступка даље. Овде су саслушани сви сведоци, саслушани су сви окривљени, неки од окривљених су и ослобођени и тако даље, никада нисмо имали ни на који начин да је боравком на слободи било ког другог окривљеног дошло до отежавања кривичног поступка, ометања и одлагања. Радојко Репановић се на први позив одазвао и од тада је суду и држави коју служи на различите начине, и вољно и невољно, вољно као полицајац, као дугогодишњи, ето сада као привремени становник овог затвора. Значи по мени не стоји ниједан од разлога који би указивао да је даљњи притвор неопходан ради вођења кривичног поступка.

Ми см данас чули да од предлога ће евентуално можда бити, након што се уважени колега тужилац изјасни у писменој форми, можда и да се неки доказ изведе, али се ради о доказима који су фиксирани и обезбеђени и тако даље, како ЗКП налаже. Остало је, саслушали смо главног сведока и заиста чини се да ни на који начин, он Радојко не може да утиче на несметано вођење кривичног поступка, осим уколико се не би појавио на суду из неоправданих разлога, али то је већ други основ за притвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, само је «петица».

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли се вођење кривичног поступка може остварити и другом мером, то је оно што налаже и члан 5. Европске конвенције о људским правима. Да ли је могуће дати јасније и индивидуализоване разлоге у односу на особито тешке околности, што, хајде да дођем до тога, што је најбитније за Вас, сумњам да може да се изађе нешто из креације досадашње, било која висина, па и ми и суд и остало. Али, дефинитивно је такође став Европског суда за људска права да притвор не може да траје тако да изгуби смисао притвора, у овом случају значи остаје потпуно отворено питање, трајности тих последица које су биле и да ли оне и данас производе неке тешке последице, те особите околности. Ја се дуго година бавим, у некој мери овом материјом и судио сам, односно бранио сам пре тачно једанаест година пред Апелационим судом групу Албанаца овај пут који су доведени из Сува Реке, исти овај одред 37. и 83. који је пре био у питању, ја сам тада те људе ослободио, ево игром судбине, поново имам овде једну ситуацију да не могу ни притвор да укинем, а камоли да ослободим, али се трудим из све снаге и апелујем на веће да укине притвор, јер је он изгубио сваки смисао, као што су изгубила смисао и суђења овако постављена. Ми смо се клели почетком овог века да ћемо судити да би људи

видели о чему се ради, да ћемо судити онако како се суди први пут за ратне злочине у Европи, после Нинберга и суђења Дражи Михајловићу, а ми судимо по пет, шест година један предмет, човек је пред нама потпуно и морално и здравствено и физички девастиран и његова породица је и данас подстанар и они дођу да га обиђу када у колима има места, нечим од комшија тамо и просто апелујем и на ту Вашу људску страну када будете решавали о овом притвору и морам да Вам кажем једну ствар, био сам у Сувој Реци међу Албанцима, влада уверење да је у питању невин човек, а ја таква предубеђења нећу код Вас да стварам, али ћемо то, надам се, доказати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли Ви имате нешто да кажете?

Бранилац опт. Репановић Радојка предлаже да се од Хашког трибунала затражи изјава сведока Вељковић Велибора дата Хашком трибуналу 08. и 09.07.2007. године у предмету «Властимир Ђорђевић».

Бранилац предлаже и да се према опт. Репановић Радојку укине притвор, а све на начин како је то евидентирано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, да ли ћете се Ви нешто изјаснити везано за ове предлоге?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што се тиче ове изјаве дате Хашком трибуналу, то наравно не могу се томе противити, али се противим овом другом предлогу да се укине притвор, јер и даље стоје посебно тешке околности везане за лишавање живота више лица, овде је око 50 људи, жена, деце старих убијено. То су разлози због којих сматрам да и даље стоје разлози због којих је притвор одређен и до сада продужаван.

Заменик тужиоца за ратне злочине противи се предлогу браниоца да се према опт. Репановић Радојку укине притвор, из разлога што и даље стоје околности због којих је притвор и одређен, да је страдало више људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, веће ће се повући да одлучи о овом Вашем предлогу, за једно десет минута.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца опт. Репановић Радојка да се према оптуженом притвор укине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је и даље на становишту да и даље стоје законски разлози због којих је притвор и одређен.

Сада бих заказала термине и одредила саслушање сведока које веће је донело одлуку да се саслуша.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ , а следећи заказује за:

09. и 10.12.2010. године у 9,30 часова, судница број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам нећу сада тачно рећи ког дана који сведок ће бити саслушан, али одређено је испитивање сведока Новковић Ивице, сведока Јовановић Ненада, сада осуђеног Чукарић Слађана, Петковић Мирослава и затражити од Хашког трибунала изјаву Вељковић Велибора ако је саслушан у предмету «Властимира Ђорђевића» јула 2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све.

Довршено у 14,23 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА